

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 7 • Perjantaina 19. huhtikuuta 2013

64. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 24 %)

Timo Rouhiainen luotsaa Kurkijoki- Säätiön hallitusta

Sinut valittiin Kurkijoki-Säätiön hallituksen uudeksi puheenjohtajaksi, mutta olet ollut toiminnassa joitakin vuosia. Milloin tulit mukaan ja mikä innosti toimintaan?

Minut hyväksyttiin säätiön hallitukseen vuonna 2006. Sannon hyväksyttiin, koska pidän kutsua säätiön hallitukseen korkean kunniamerkin veroisena huomionosoituksena. Olen johtanut juhlatoimikuntaa kuusi vuotta sekä olin edellisen kauden rahastonhoitajana ja varapuheenjohtajana. Toki ennen hallitukseen tuloa tutustuin säätiön toimintaan monilla Kurkijoen matkoilla ja pitäjäjuhlilla.

Kysymykseen mikä innosti toimintaan on vaikea vastata. Kipinä on varmasti syntynyt jo kotona lapsena kuunnellessa isovanhempien kertomuksia Kurkijoesta ja evakkomatkoista. Helsingissä asuessani osallistuin parin karjalaisen yhdistyksen toimintaan joten en ihan kylmiltäni lähtenyt säätiön mukaan.

Millainen olet ja mistä tulet?

Olen Pöytyän kirkolta maanviljelijäperheen vanhin poika. Ylioppilaaksi pääsin Elisenvaaran yhteiskoulusta. Isäni Reino Rouhiainen on syntynyt Raholan kylästä ja isoäitini Rummunsuon Veikkolaisia.

En ole mielestäni uhkarohkea, silti minun on ollut helppo lähteä vaikka ulkomaille töihin tai ylipäättään tehdä ratkaisuja vajavaisin tiedoin.

Mitä olet tehnyt ja mitä nyt teet työksesi?

Olen ollut puolustusvoimien palveluksessa 30 vuotta. Palvelupaikkoja ovat olleet sotilasläänin esikunnat Turussa ja Helsingissä sekä Pääesikunta. Lisäksi minulla on tutkinto pääaineina kansainvälinen politiikka ja poliittinen historia.

Jäin puolustusvoimista eläkkeelle heti kun se oli mahdollista. Minulle tarjoutui mahdollisuus ryhtyä markkinoimaan kylvökonevalmistajan Great Plainsin suorakylvökoneita ja sauvaohjattavia ruohonleikku-

Timo Rouhiainen on hallituksen uusi puheenjohtaja.

reita Suomessa ja lähialueilla sekä tuo maahan venäläisiä lannoitteita ja uutuutena kiinalaisia pyöräkuormaajia.

Olet katsellut Suomen elämää myös maailmalta käsin. Miten se vaikuttaa sinuun?

Olen ollut kansainvälisissä tehtävissä Lähi-Idässä Golanilla, Siinailla ja esikunnassa Kairossa, New Yorkissa Yhdistyneiden kansakuntien sihteeristössä sekä viimeksi Belgiassa.

YK:ta arvostellaan usein miksei se ole puuttunut esimerkiksi Ruandan kansanmurhaan. Olin silloin töissä YK:n sihteeristössä ja muistan kuinka vaikeaa oli saada maita lähettämään joukkojaan Ruandaan.

Ulkomailla olen huomannut, että yleensä ihmiset ovat ystävällisiä ja valmiita auttamaan. Asioita voidaan hoitaa ja töitä tehdä monella tavalla ja lopputulos on silti ainakin lähes sama. Ongelmat ratkeavat tavalla tai toisella. Ei kannata ihan pienestä joutua paniikkiin.

Miksi tarvitaan karjalaistautaisia säätiöitä ja seuroja?

Uskon, että vielä 50 vuoden päästä Kurkijoki-säätiö on olemassa. Ihmisillä on tarve kuulua

johonkin ryhmään ja tietää taustastaan. Karjalaisilla säätiöillä ja seuroilla on erittäin vahva yhteiseen kokemukseen perustuva tausta; kodin jättäminen pakon edessä.

Mitkä tulevat olemaan puheenjohtajakautesi suurimmat haasteet?

Parina viime vuotena tilinpäätös on ollut noin 10 000 euroa tappiollinen. Lama vaikuttaa säätiön toimintaan. Säätiön varat on sijoitettu kestäväällä tavalla mutta korko-, osinko- tai myyntivoittotuloja ei aiempien vuosien tapaan ole käytössä. Tulojen pitää kattaa toiminnasta aiheutuvat kulut muuten joudutaan koskemaan pääomaan ja vaarantamaan toiminta tulevaisuudessa.

Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi, että lehden tilausmaksujen pitää riittää painatus- ja postituskuluihin tai pitäjäjuhlien lipputulon pitää kattaa vuokrat ja esiintyjien palkkiot.

Entä ilonaiheet?

Ilonaiheita on monta. Tärkein on, että säätiö toimikuntineen ei ole yksin. On paljon muita: seurat, martat, sukuseurat, monet vapaamuotoiset ryhmät, suuri

joukko Kurkijoen tutkimiseen perehtyneitä henkilöitä sekä erittäin pätevä talkoolaisjoukko.

Lehti menestyy hyvin. Lehden on oltu tyytyväisiä. Kirjoittajia on riittänyt. Tilajamäärä on pysynyt vakaana.

Kurkijoki kylästä kylään kirjasta on tulossa uusintapainos ja kirkosta dvd. Useita Kurkijoesta kertovia kylä- ja muita kirjoja on julkaistu tai on tekeillä. Nämä kaikki ovat vaatineet valtavasti työtä ja paneutumista.

Myös lukijamatkat ovat saaneet hyvän vastaanoton. Kurkijoki-museo saa tilat Loimaan vilkkaimmalta paikalta. Paikka on erinomainen.

Kaiken kaikkiaan kurkijokelaisuus on voimissaan.

Millaisena näet nykyiset toimintamuodot, haluaisitko uudistaa, muuttaa, poistaa jotakin?

Säätiön toiminnan kivijalat ovat: lehti, museo, pitäjäjuhlat sekä matkat Kurkijoelle.

Siinä on hyvä perusta, jolta kannattaa jatkaa.

Olet seikkaillut Kurkijoella useita kertoja ja luomassa tällä hetkellä yhteistyötä paikallisen kunnanjohtajan kanssa. Millainen on matkailijan Kurkijoki? Miksi näet yhteistyön tärkeänä?

Olen yrittänyt perehtyä myös nykyiseen Kurkijokeen mahdollisimman hyvin. Minusta on tärkeää, että säätiöllä on hyvät suhteet nykyisen Kurkijoen johtoon. Tapaamisissa kunnan johtajan kanssa on hyvä ilmapii-ri. Keskusteluissa on ollut esillä matkailuun liittyviä asioita sekä hautausmaiden ja muistomerkkien hoitoon liittyviä kysymyksiä.

Elisenvaaran koululaiset ovat vierailleet Kurkijoella ja päinvastoin. Koulujen yhteistoimintaa kannattaa jatkaa ja laajentaa.

Matka Kurkijoelle on elämysmatka parhaimmillaan. Siellä voi kokea löytämisen riemua kun etsitty paikka löytyy tai kuvassa nähdyn maiseman tunnistaa. Matkaan kannattaa lähteä ainakin aluksi ryhmän mukana. Muiden kertomukset omista kotipaikoistaan ja kokemuksistaan syventävät kuvaa Kurkijoesta.

Kurkijoki on turvallinen matkakohde. Sitä muut elämysmatkakohdeet eivät välttämättä ole.

Tässä lehdessä

Lapintiainen on istahtanut luottavaisena Erkki Häyhän kädelle.

80-vuotta hiihtoa,

siinä ehtii kilometrejä kertyä, vaikka välillä sukset ovat elämäntilanteista johtuen vuosia käyttämättäkin. Harva on liikkunut Kurkijoella kotipaikoillaan suksilla, mutta Erkki on käynyt laskemassa lapsuutensa koulumäen.

Hiihtomuistojaan kertoo Erkki Häyhä sivuilla6-7

Hiitolan kästyökori

innostaa emännän esiliinan tekeen. Kirjaillon, perinteisen esiliinan kaavat ja teko-ohjeet löytyvät sivulta 8

Hiitolan Pitäjäseura voitti

Karjalan Liiton toimintakilpailussa ensimmäisen sijan. Palkinnon vastaanotti puheenjohtaja Raija Laaksonen viime viikonloppuna.

Hän kertoo millä tavoin hieno tulos on saavutettu sivulla 5

**2 paikkaa jäljellä
KURKIJOKI-VALAMO-
matkalle.**

Tarkemmat tiedot takasivulla.

**Toimitus on avoinna tiistaisin ja
torstaisin klo 9-14.**

**Seuraavat lehdet ilmestyvät
3.5., 17.5. ja 31.5.**

Jokaiselle jotakin

Selasin lehden ensimmäistä taittoversiota. Ajatelin; onpa monenlaista karjalaista menemistä tarjolla.

Kurkijoen kirkon DVD:n julkistamistilaisuus, samoin Juuret Karjalassa-näyttely Kulttuurien museossa järjestetään Helsingissä. Naapurikunta Lumivaara viettää kirkkopyhää ja esittelee kirkoesineistöä Alavudella. Laatokan puolustajat kutsuvat kokoukseensa Parikkalaan, Sikiön-sukuiset Ruokolahdelle.

Sukututkijat kokoontuvat ja hiitolaiset viettävät Kevätjuhlaa ja kutsuvat leirille.

Eikä tässä vielä kaikki – kuten mainoksissa hehkutetaan.

Tulossa on karjalaisen kansan suurin kokoontuminen Karjalaiset Kesäjuhlat Porissa sekä Hiitolan Pitäjäjuhlat myös Porissa ja Kurkijokelaisten Pitäjäjuhlat Loimaalla. Niin ja matkoillekin mahtuu vielä mukaan.

Tämän kaiken lisäksi vielä ne epäviralliset tu-

rinoinnit kahvikuppien ympärillä, joita täällä Loimaalla ainakin Kalakurjet harrastavat aktiivisesti. Kyllä on karjalainen kansa aktiivista.

Jos ei meneminen kiinnosta, niin sitten tekeminen. Vielä ehtii valmistaa nostalgisen emännän esiliinan kesäjuhliin. Tai voi laittaa luovuuden liikkeelle ja suunnitella, miten kansallispukukankaita voi käyttää uudella tavalla.

Ja jos ei vieläkään tärppää, niin seuraavaksi ruoan laittoon. Aleksin ahvenreseptillä saa veden kielelle.

Ja jos ei vieläkään...

Sitten kannattaa istua kaikessa rauhassa kiikku-tuoliin tai kaivaa lehti esille linja-autossa, junassa, metrossa ja etsiä se kiinnostavin juttu, josta haluaa aloittaa lukemisen.

Tehdään yhdessä monipuolinen Kurkijokelainen!

Helena Sulavuori
päätoimittaja

Vanhoja kuvia

Mikko Haakana Särkijärveltä tuli aikanaan Venäjältä pakolaisena ja osti Mikko Poutaselta maata, jolle rakensi oman talon. Kurkijokimuseon kuva-arkisto 1772.

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Raija Laaksonen, Marjaliisa Laine, Lauri Pölkki, Antti Sahla, Tero Vehviläinen ja Marja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa, puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi, kurkijokelainen1@gmail.com

Avoimna: Tiistaisin ja torstaisin klo 9–14

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 90 senttiä/mm + alv 24 %
Mustavalk. 70 senttiä/mm + alv 24 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: tiistai klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 49 euroa
6 kk..... 27 euroa
Pohjoismaat 54 euroa
Muualle 60 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

KURKIJOEN AROMÄEN HÄMÄLÄISET

**Sukutapaaminen
25. toukokuuta
2013 Sastamalan
Ellivuoressa.
Kokoontuminen Pyhän
Olavin kirkolle klo 10.
Lämpimästi tervetuloa!**

Tied. ja ilm. 8.5.
mennessä
Jorma Hämäläinen
0505854043 tai
Inkeri Keinänen
0407387789

Nimi-päivät

Huhtikuu
viikko 16

19 pe Pilvi, Pälvi
20 la Nella, Lauha
21 su Anssi, Anselmi

viikko 17

22 ma Alina
23 ti Yrjö, Jyrki, Jyri, Jori,
Jiri, Yrjänä
24 ke Pertti, Albert, Altti
25 to Markku, Marko,
Markus
26 pe Terttu, Teresa, Tessa
27 la Kansallinen
veteraanipäivä,
Merja
28 su Ilpo, Tuure, Ilppo

viikko 18

29 ma Teijo
30 ti Mirja, Miia, Mira,
Mirva, Mirka,
Mirjami, Mirkka

Toukokuu

1 ke Vappu, suomalaisen
työn päivä, Vappu,
Valpuri
2 to Vuokko, Viivi

Muistettavaa

Hiitolan Pitäjäseuran Sukututkimuspiiri kokoontuu to 18.4. klo 17 Satakunnan Yhteisökeskus (vinttikamari) Solinnank. 16 Pori. Opastajana Harri Kekki. Tervetuloa. Huom. aika ja paikka.

Hiitolan Pitäjäseuran järjestämä koko perheen **Kevätjuhla**, jossa pääosassa ovat Äidit. Su. 5.5. klo 13 Seurakuntakeskus Itäpuisto14 Pori. Täytekahvit, naiset kukitetaan, Evakot vievät laulun ja runon siivin muistojen matkalle Karjalaan. Kaikki ovat Tervetulleita. Vapaa pääsy.

Kurkijoen kirkon DVD:n julkistamistilaisuus la 20.4. klo 16.00 Karjalatalon yläsalissa. Tervetuloa!

Hartaus sunnuntaille
21.4.2013
3. sunnuntai pääsiäisestä

Leirin ulkopuolella

Yksi hämmästelyn aihe pääsiäisen pyhinä oli enkelin viesti tyhjällä haudalla: ”Ei hän ole täällä”. Jeesuksen ruumiin olisi pitänyt olla haudassa, mutta hän oli ihmisiltä kateissa. Tai siis enkelin sanoin ylösnoussut. Sellaisena Jeesusta on vaikea seurata. No missä hän sitten on? Kristityillä on ollut vakaa ymmärrys siitä, että Kristus on ylösnousemuksensa jälkeen läsnä seurakuntansa keskellä Vapahtajana ja kuoleman kukistajana Pyhän Henkensä kautta.

Ja niinhän hän on itse asiassa luvannutkin: ”Siellä, missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” (Matt 18:20) Tätä ei käy kiistäminen, ja hyvä tähän lupaukseen on luottaa.

Mutta silti. ”Ei hän ole täällä”. Jokin tässä vaivaa.

Tuo sama pääsiäisaamun ajatus tulee vastaan Heprealaiskirjeessä: ”Kristus kuoli kaupunginportin ulkopuolella. Lähtekäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle, hänen häväistystään kantaen” (Hepr. 13: 12-16).

Ylösnousemuksensa jälkeen Kristus ei ole vain siellä, missä hän on luvannut olla, siellä, missä kaksi tai kolme on koolla hänen nimessään, tai ehtoollisen leivässä ja viinissä. Hän ei ole vain siellä, missä hänen läsnäolonsa on helppo uskoa.

Hän on sielläkin, missä ei luulisi, tai missä hänen ei pitäisi, odottaisi, olettaisi tai uskoisi olevan. Hän on siellä, mihin kaikki paha, ei-tavoiteltava, ei-hyväksytty, ei-norminmukainen siirretään. Leirin ulkopuolella.

Ja sinne minunkin Kristuksen seuraajana on mentävä. Leirin ulkopuolelle, muiden ihmisten ja itse tekemiäni rakennelmien, uskon systeemien ja rukoustopojen ulkopuolelle. Sinne, missä on kaikkein vähiten todennäköistä, että Kristus tulee vastaan.

Sillä Hän saattaa olla siellä jo minua vastassa, niiden ihmisten kasvoissa, jotka ovat kaiken hyväksynnän sekä seurakunta- ja yhteiskuntakelpoisuuden ulkopuolella. Kristus saattaa olla niissä ihmisissä, jotka ovat kaikista sisäpiireistä ulkona. Niissä ihmisissä, joiden silmät saavat nähdä Kristuksen yllättävän läsnäolon toisessa ihmisessä. Niissä, jotka tietävät olevansa ihmisten leirien ulkopuolella, mutta jotka silti luottavat Jumalaan.

”Ei hän ole täällä”.

Hän on kaikkialla.

Tapio Koivu

Kirjoittaja on pastori, joka toimii nuorten starttivalmentajana Helsingin Diakonissalaitoksella.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Oikaisu

Nainen aitan ovella (Kurkijokelainen 6/2013 s. 3) on Tyyne Pölkki, kuten tekstissä sanottiinkin. Hän oli syntynyt Kurkijoen Alholta, mutta hänen miehensä Toivo Tiippa oli kotoisin Miettilästä.

Lisätieto

Kurkijokelainen 6/2013 etusivulla kerrottiin **valtuuskunnan kokouksesta** ja keskusteluista. Ensimmäisenä puheenvuoron lehden edelleen 2-päivisenä ilmestymisestä piti **Antti Eklund**.

Mitä seuraavat murre sanat tarkoittavat? Tarkista tietosi takasivulta.

1. Miittii
2. Liiri
3. Kolpitsa
4. Loppi
5. Nirikkannaa
6. Korento
7. Naatti
8. Söppäkkä
9. Turpahöylä
10. Ump'sukkelis

19.4. Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu. Ps. 23:1

20.4. Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. Ps. 23:3

21.4. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Tekin tunnet nyt tuskaa, mutta minä näen teidät vielä uudelleen, ja silloin teidän sydämenne täyttää ilo, jota ei kukaan voi teiltä riistää.” Joh. 16:20-22
Virsi 162:1 Kristus-kuningas, kaikkivaltias, joudu, voittoon vie jo valtakuntasi! Vielä tuskan maa kaippaa, odottaa. Milloin on se täynnä tuntemistasi? On viety sanaa autuuden jo halki vuosisatojen. Vielä miljoonat yössä kulkevat. Milloin valtasuuruutesi kirkastat?

22.4. Kohota Jumalalle riemuhuuto, maa, riemuitkaa, maan asukkaat! Ps. 66:1

23.4. Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa. Jes. 40:28-29

24.4. Jeesus kärsi ja kuoli kaupunginportin ulkopuolella pyhittääkseen kansan omalla verellään. Lähtekäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle, hänen häväistystään kantaen. Hepr. 13:12-13

25.4. Teidän sydämenne täyttää ilo, jota ei kukaan voi teiltä riistää. Joh. 16:22

26.4. Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuitten korjaavat. Jotka itkien menevät kylvämään vakkaansa kantaen, ne riemuitten palaavat kotiin lyhteet sylissään. Ps. 126:5-6

27.4. Älkää unohtako tehdä hyvää ja antaa omastanne, sillä sellaiset uhrit ovat Jumalalle mieleen. Hepr. 13:16

28.4. Jeesus sanoi: ”Minä sanon teille totuuden: teille on hyödyksi, että minä menen pois. Ellen mene, ei Puolustaja voi tulla luoksenne. Mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne.” Joh. 16:7
Virsi 569:1 Herää, sydän, nukkumasta, talviunen horteesta, nouse valoon kuolemasta keväätaamun loisteessa. Herran Henki lähteillensä kutsuu meitä lähellensä. Sydän siellä elämää Jeesuksessa hengittää.

29.4. Laulakaa Herralle uusi laulu! Hän on tehnyt ihmeellisiä tekoja. Hänen oikea kätensä, hänen pyhä voimansa on tuonut voiton. Ps. 98:1

30.4. Rakkaudessaan säilivänä Herra lunasti heidät vapaiksi, hän nosti ja kantoi heitä kaikkina menneinä päivinä. Jes. 63:9

1.5. Tietäkää, rakkaat veljeni, että itse kunkin tulee olla herkkä kuulemaan mutta hidas puhumaan ja hidas vihaan, sillä miehen viha ei johda oikeudenmukaisuuteen, jota Jumala tahtoo. Jaak. 1:19-20

2.5. Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Joh. 13:34

LOIMAAN KIVI

Kauttamme hautakivet, kunnostukset ja oikaisut. Kivicenter palvelee ma - pe 9.00 - 17.00
Palininkatu 2, Loimaa, p. 0207 909 262, www.loimaankivi.fi

Onnea

Päivänsankari **Mirja Parikka 80 v.** 16.4.2013 onnitellen lapset

Mirja Parikka Kurkijoen Sillankorvankylässä v. 1990.

Kurkijokisia juttuja

Kivenpuunlammin talon vanha voimamies

Valkjärvi laskee vetensä kauniilla paikalla Tulikallion vieressä solisevaa puroa myöten Kivenpuunlampeen. Lammen nimi kuvaa hyvin sen olemusta. Rannat ovat kallioisia ja kivikkoisia ja rannoilla kasvaa komeata petäjää.

Samaan aikaan kun rakensimme Valkin mökkiämme tekivät eräät tuttavamme omia mökkejään Kivenpuun rantamaisemiin.

Puro, joka yhdistää Valkjärven Kivenpuuhun toimii varsinkin kevätkesästä kalojen reittinä vesistöjen välil-

lä. Harvinaiset kalalajit nousivat Kivenpuusta kevään vuolasta puroa Valkjärveen kutemaan ja paremmille ruoka-apajille. Kivenpuu vuorostaan yhdistyy isohkoon Ansionjärveen noin 30 cm:n putkiyhteydellä runsaan 100 metrin matkan. Ansionjärvi on kuulu paitisi sorsakannastaan myös hyvästä kuha- ja lahnakanastaan, jota isäni keväisin katiskoin verotti.

Kivenpuun toisessa päässä oli siihen aikaan keskijärven Kivenpuuhun toimii saimme perustettua maito-tingin eli luvan ostaa päi-

vittäin ison kannun maitoa. Kivenpuun talolle tulimme maidon hakuun Valkjärveä pitkin vajaan kilometrin pituisen soutumatkan ja runsaan puolenkilometrin metsäpolkukävelyn jälkeen. Kivenpuun talo oli hyvin hoidettu ja maidonhakijaa odotti valmiiksi jäissä jäähdytetty täysi maitokannu, jonka tilalle toimme tyhjän kannun uutta maitoerää varten.

Talossa asui viljelijäperhe, johon kuului myös voimistaan kuulu vanhaisäntä. Tapasin hänet monet kerrat. Hän oli vielä kuusikymppi-

senäkin ryhdikäs ja voimamiehen oloinen. Hän kertoi nuorempana miehenä kanta-neensa kerralla kuusi säkkiä rukiita aitasta hevoskärrtiin myllymatkalle.

Kysyin miten tämä oli mahdollista? Hän kertoi ottaneensa kaksi säkkiä köydellä yhteen liitettynä selkäänsä ja kaapanneensa kaksi säkkiä kumpaankin kainaloonsa! Nuorempana talon peltoja raivattaessa hän oli punnertanut suuria kiviä pellolta hevoskuormaamaan. Siinä vasta leppoisa voimamies!

Isäni noutaessaan maitoa toi usein uisteluhauden tula-aisinaan. Hänellä oli tapana laskea vedettäväkseen haukikuulu Proffessor-uistin veneen perään ja sitä hän eivät hauet vieroksu!

Paavo S. Vepsä
Juuret Kurkijoella

Laatokan puolustajat kokoontuvat Parikkalassa

Laatokan puolustuksen perinneyhdistys ry kokoontuu Parikkalassa 14.-15.8.2013. Tilaisuuteen ovat tervetulleita kaikki Laatokan veteraanit, heidän omaisensa ja

ystävänsä sekä kaikki Laatokan kalliista perinnöstä kiinnostuneet.

Kokoontumispaikkana on Oronmyllyn leirikeskus. Vuosikokouksen lisäksi osallistujat tutustuvat Parikkalan kotiseutumuseoon ja Tyrjän taistelun muistomerkkiin.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset yhdistyksen sihteerille Raili Jantuselle, puh. 040 8432189

Kurkijoki-Säätiön STIPENDIT kevään ylioppilaalle

Kurkijoki-Säätiö myöntää vuosittain kaksi stipendiä Loimaan Lukiossa, Elisenvaaran Lukiossa tai jossakin muussa lukiossa opiskelevalle abiturientille. Stipendin arvo on 150 €

Stipendin edellytykset:

- opiskelijan sukujuuret ovat Kurkijoella Karjalassa alenevassa polvessa (isovanhempi/mat, isoisovanhempi/mat...)
- stipendin saaja tulee pitämään lyhyen puheenvuoron/esityksen Kurkijokelaisten Pitäjäjuhlaan Loimaalle 10.-11.8.2013
- 10.8. klo 19.00- alkavassa Muistojen illassa Loimaan Lukion stipendiaatti
- 11.8. klo 14.00- alkavassa Päiväjuhlassa Elisenvaaran Lukion stipendiaatti
- muun koulun stipendiaatti jompana kumpana päivänä

Stipendin hakeminen:

- stipendiä haetaan hakemuslomakkeella, joka löytyy www.kurkijoki.fi tai alla olevasta osoitteesta
- hakemuslomake toimitetaan Kurkijoki-Säätiön toimistoon 16.5.2013 mennessä

Lisätietoja:

Pirkko Riikonen, p. 040-7421474,
e-mail: pirkkori@elisanet.fi

Kurkijoki-Säätiö 050-5213336
e-mail: toimitus@kurkijoki.fi
Koulukuja 7, 32200 Loimaa

HIITOLA-SÄÄTIÖ
järjestää leirin Porin seurakuntayhtymän kurssikeskuksessa Silokalliolla 16-19.5.2013

Juuret Hiitolassa – Karjalasta kajahtaa!

Leirille voivat hakea kaikki hiitolaisjuuriset, juuristaan ja musiikista kiinnostuneet aikuiset iästä riippumatta. Kirjallisista vapaamuotoisista hakemuksista tulee ilmetä hakijan nimi (myös tyttönimi), syntymäaika ja hiitolaiset juuret sekä nykyinen osoite ja puhelinnumero. Kerro myös hakemuksessasi miksi toivot pääseväsi leirille. Osallistumismaksu leirille on 30 € / henkilö. Puolisolla on mahdollisuus osallistua leirille omakustannushintaan. Hakemukset pyydetään lähettämään 30.4.2013 mennessä osoitteella:

Silja Iltanen, Turkkurintie 28, 28400 Ulvila tai sähköpostilla saatio@hiitola.fi

Tiedustelut Raija Laaksonen, puh: 0405387401 tai raija.laaksonen@dnainternet.net

Leirille valituille lähetetään kirjallinen kutsu.

Porissa 15.4.2013

Hiitola-säätiön hallitus

Muista surussa Kurkijoki-adressilla

hinta 8 €, saatavissa toimituksesta

Kurkijoen kirkkoa ja kirkonkylää esittävä DVD-mallinnus on valmistunut. Sitä esittelevät kurkijokelaisille sen tekijä, pietarilainen tietokonemallintaja Pjotr Skoblikov sekä työssä avustaneet arkkitehdit Netta Böök ja Arja Rahiala.

JULKISTAMISTILAISUUS

pidetään Karjalatalon yläsalissa lauantaina 20. huhtikuuta klo 16.00.

DVD on tilaisuudessa myynnissä hintaan 25 € kpl.

Jatkossa myyntiä hoitaa Riitta Sainio, puh. 040-5446582, riitta.sainio@elisanet.fi

Tervetuloa

Karjalan Sanomat

Keskiviikko 06.03.2013 Numero 08 (15075) 93. vuosikerta www.karjalansanomat.fi

Karjalan Sanomista luettua

Karjalan Sanomat on Petroskoissa kerran viikossa ilmestyvä suomenkielinen sanomalehti, jonka painos on 1200 kpl. Lehti on puolueista riippumaton ja on perustettu 1920.

Keskiviikkona 6.3.2013 ilmestyneessä lehdessä päätoimittaja Mikko Nesvitski kirjoittaa pääkirjoituksensa lopussa mm. seuraavasti:

”Yksikseen kukin meistä on liian pieni ja venäläisen valtaväestön resursseihin ja osaamiseen verrattuna saamaton. Vain yhdessä voimme saavuttaa suuria tuloksia.

Karjalaisten, suomalaisten ja vepsäläisten välillä on viime aikoina ollut jonkin verran eripuraisuuksia. Omaan pussiinsa puuhaaminen ei enää auta ketään, Olisi jo korkea aika jättää

kaikki ristiriidat historian uumeniin ja tarttua siihen pelastusrenkaaseen, jota yhteinen, suomalais-ugrilainen resurssikeskus meille kaikille tarjoaa. Käsittääkseni meillä ei ole muuta mahdollisuutta jäädä eloon.”

(Tällä eloonjäämisellä päätoimittaja tarkoittaa karjalaisten, vepsäläisten ja suomalaisten vähemmistön kielen ja kulttuurin säilymistä elävänä Venäjällä ja etenkin Karjalan tasavallassa. Siksi he ovat nimenneet kulumen vuoden karjalaisen kielen ja kulttuurin vuodeksi. Siinä onkin työkenttää kerrakseen ja omasta puolestaan toivotan onnea tälle hyvälle hankkeelle. *Eino Vepsä*)

Samassa lehdessä Oleg Geraskuk kirjoittaa luon-

nonsuojelusta mm. seuraavasti:

Laatokan saaristo-kansallisuuden perustaminen on pitkittynyt pahasti. Alueella jatketaan edelleen metsänhakkuita muka voimansiirtolinjan leventämiseksi. ... saivat tietoa laittomista metsänhakkuiden Lahdenpohjan piirissä paikallisasukkailta. ... Paikallisasukkaat ovat havainneet laittomia metsänhakkuita Lahdenpohjan piirissä Hiitolan metsänhoitoalueella Karjalan ja Leningradin alueen rajan tuntumassa.

Laatokan saaristosta on tullut manipuloinnin kohde sekä lainsäädäntövallan että toimeenpanovallan tasolla, mainitsi luonnonsuojelujärjestön puheenjohtaja Aleksandr Markouski.

Keskiviikkona 13.3. ilmestyneestä ledestä: **Venäläiset nuoret pyrkivät Suomeen** kirjoittaa **Marina Tolstyh**. ”Työpaikan saanti ja ammatillinen koulutus ovat yleisiä syitä, miksi venäläiset haluavat Suomeen.”

Karjalan Sanomat 20.3. Otsikolla **Hätähuuto karjalaisten puolesta** kirjoittaa **Oleg Gerasjuk** mm. seuraavasti: ”Tasavallan tavallisista asukkaista ehkä kaikkein kuuluisin karjalainen mies Ivan Kirillov vetosi presidenttiin.

Nykyisin Karjalassa asuu karjalaisia hieman yli seitsemän prosenttia tasavallan väkiluvusta. Sadassa vuodessa karjalaisista on tullut vähemmistö. Kanta-asukkaiden elämä on tullut erittäin vaikeaksi ja oman kansallisuutensa säilyttäminen on hankaloitunut varsinkin vuoden 1991 jälkeen.

- Siihen on monta syytä, joista tasavallan venäläistyminen on ehkä suurin. Kanta-asukkaiden on vaikea elää ympäristössä, jossa ei

puhuta muuta kuin venäjää, Ivan Kirillov sanoo.

Onneksi on säilynyt karjalaiskieliä, joissa kanta-asukkaat ovat enemmistönä ja maaseudulla puhutaan yhä äidinkieltä. ... Kuitenkin mies toivoo, että joku Kremlissä tai presidentin lähipiirissä pystyy syventämään asiaan ja antamaan tarvittavia ohjeita Karjalan ylimmän ja piiritason virkailijoille, joiden piittaamattomuudesta kanta-asukkaat eivät saa maata synnyinseudultaan.”

Karjalan Sanomat 27.3. Otsikolla **Karjalainen laulujuhlaperinne jatkuu Petroskoissa** kirjoittaa **Jelena Gagarina**:

Kansainväliset Laulujuhlat pidetään Petroskoissa 14.-16. kesäkuuta. Ohjelmaan kuuluu kuorojen harjoituksia ja esityksiä, sekä kansainvälinen seminaari.

Viime vuonna Sortavalassa elvytettiin karjalainen laulujuhlaperinne. Silloin Vakkosalmen laululavalla esiintyi Suomesta, Karjalan

tasavallasta ja Virossa. Petroskoin Laulujuhlat saavat uutta ilmettä. Sortavalan laulujuhliin verrattaessa ne ovat kansainvälisten juhlien mittasuhteet täyttävät juhlat, missä karjalaisuus on keskeinen, sanoo idean isä, Suojärven pitäjätseuran puheenjohtaja **Reino Kononen**.

Seuraavat laulujuhlat ovat Joensuussa. Karjalainen laulujuhlaperinne juontaa juurensa 1800-luvulta. Sortavalassa laulujuhlat pidettiin vuosina 1896, 1906, 1926 ja 1935.

Suunnitellaan, että ensi vuonna laulujuhlat järjestetään Joensuussa, vuonna 2015 Sortavalassa ja vuonna 2016 Nurmeksessa.

(Näille vanhoille Sortavalan laulujuhlille osallistui aikanaan Kurkijoeltakin menestyksellisesti useita kuoroja. Tämä on lehtien lukijan toteamus.)

Lehdet luki Eino Vepsä

60 VUOTTA SITTEN...

Viidenkymmenen vuoden takaista Vapun viettoa

Täytyy sanoa alkajaisiksi: ajat muuttuvat ja me ajan mukana. Nykyaikana saa vain ostain hauskaa, huvia. Silloin, noin viisikymmentä vuotta sitten, yritettiin ja saatiin hyvällä tahdolla ja kekseliäisyydellä yhteisvoimin. Paljon vaihua siinä nähtiin. Mutta tunteja ei laskettu eikä palkkaa haukuttu.

Lapsille piti saada uudet vaatteet vapuksi. Äiti niitä

itse neuvoi käsin. Kone oli hyvin harvinainen kapine silloin. Työille tehtiin retonkista ”hieno leninki”, kaksi rimsua liepeeseen. Pojilla oli pitkät housut ja takki. Ei niillä tahtonut osata kävellä. Istua en uskaltanut ollenkaan, ettei vaan olisi rypistynyt.

Ja sitten vapunaattona oli lapsilla kova kiire. Piti metsästä hakea köynnöstarpeita. Aikuiset tekivät

köynnöksen. Miehet hakivat metsästä pitkän suoran rangan. Tämä tuotiin pihalle. Köynnöstettiin ympäri ja latvaan laitettiin suuri kranssi köynnöksestä. Miehet kairoivat ketoon syvän kuopan ja nostivat salon pystyyn. Tätä sanottiin ”maistonkiksi”. Oikeaa suomea se on: vappusalko. Mutta kartanon paroni nimitti sen maistonkiksi ja lapset perässä. Vappusalko oli valmis. Odotti iltpäivää.

Kova oli työ saada lapsensa määrääjäksi siistityksi. Silloin oli lapsia työläisperheissä 8, jopa kymmenkin. Tyttöjen piti kastella tukat illalla ja letittää hyvin tiukasti, sitten kun ne juhla-laksi avasi hajalle, niin se oli kaunis. Rusetit vielä päälle. Sitä piti yhtämittaa koettaa, ettei putoaisi.

Poikain kammattiin tukat ja pyyhittiin nenä puhtaaksi. Pistettiin nenäliina taskuun

ja äiti varoitti, ettei vaan saa hihaan nenäänsä pyyhkiä, muistakaa se. Ja muistakaa pojat ottaa lakki päästä pois ja kumartaa, kun parooni tulee. Tyttöjen pitää niijata. Näin evästettyinä menimme vappujuhlaan.

Vanhemmat tulivat myös. Sitä iloa ja riemua. Juhla alkoi vasta sitten, kun parooni tuli. Kyllä me lapset olimme kohteliaisuudesta kankeita, että nyt vaan osaisimme kauniisti niitata ja kumartaa, ettei äiti kotona toruisi.

Vanhemmalle välle oli kahvipöytä katettu ulos. Kun vanhemmat olivat juoneet oli lasten vuoro. Äiti kuiskasi korvaan: Älkää vaatteitanne tahriko! Sitä olisi kotona pöydän päällä. Sitä piti yllä mieluummin juonut.

Kahvin jälkeen vasta alkoi juhlan päänumero. Kuinka pojista oli paras. Parooni

selitti aina mitä piti tehdä. Pojat kaikki minun tyköni, hän huusi. Kilvan juoksivat pojat. Nyt ensin kaikki riviin. Menkää kuperkeikkaa 20 kertaa kaikki yhtä aikaa. Siinä alkoi vilske, töniminen ja itkukin muutamilta. Takin hihaan sitä oli nenän alusta pyyhittävä. Sitten oli juoksu, konkkoominen ja käsillään käveleminen. Pojat koottiin pöydän viereen, siinä oli voileipiä joka pojalle oma annos ja saman suuruinen. Se oli voittaja, joka määrääjässä söi annoksensa loppuun. Kyllä siinä ihan tukehtumisen tarjolla oli. Viimeisenä lajina oli pussijuoksu. Joka poika eri säkkiin ja säkin suu kiinni, että ei muuta kun ala juosta. Kyllä sitä parastaan jokainen koetti. Ei kukaan olisi hävinnyt mielellään.

Niin sitä vietettiin vappu ennen. Hauskaa oli jokaisella, eniten kai kartanon paroonilla. Puhetta riitti

kauan näistä vappujuhlista. Ja ikuisesti mieleen painuu sellaiselle, joka on itse saanut olla mukana niissä.

”Niin se oli ennen, entäs nyt...”

H.J.

Kurkijokelainen N:o 17 – 1953, lauantaina huhtikuun 25. p:nä

Kerro perheen ja suvun tapahtumat Kurkijokelaisessa ilmaiseksi

Julkaisemme jokaisessa lehdessä onnittelevia, perhetapahtumia (hää, ristiäiset, valmistuneet yms.). Kuolinilmoitukset ovat maksullisia, mutta muistokirjoitukset julkaisemme maksutta.

Kirjoituskilpailu NUORISOSEURATOIMINTAA KURKIJOEELLA, HIITOLASSA tai uusilla asuinpaikoilla

Kilpailu on kaikille avoin. Voit kirjoittaa tai koota omia tai muiden muistoja tai perustaa esityksesi historiallisiin asiakirjoihin yms.

Kirjoituksen pituus n. 2 liuskaa tai n. 4000 merkkiä. Kirjoitus voi olla kirjoitettu tietokoneella, kirjoituskoneella tai käsin.

Kirjoitukseen voi liittää kuvia, jotka palautetaan.

Palkinnot

Palkintosumma 400 €, jonka palkintoraati jakaa parhaaksi katsomallaan tavalla parhaiden kesken, lisäksi tavarapalkintoja. Voittajat valitsee Kurkijoki-Säätiön hallituksen nimeämä raati. Voittaja julkistetaan Pitäjähallilla Loimaalla 11.8.2013.

Kilpailuaika: 31.5.2013 asti.

Kirjoitukset palautetaan Kurkijokelaisen toimitukseen suljetussa kirjekuoressa nimimerkein varustettuna. Kuoren sisälle laitetaan toinen suljettu kirjekuori, jossa kirjoittajan yhteystiedot.

Kurkijokelainen-lehdellä on kilpailutöiden julkaisu-oikeus.

Lisätietoja: päätoimittaja Helena Sulavuori, puh. 050-5213336, toimitus@kurkijoki.fi

”Poika on tullut kotiin”

Toimeliaan Hiitolan Pitäjaseuran hieno sijoitus

Karjalan Liiton toimintakilpailun palkitseminen tapahtui järjestöseminaarissa 13.4. Helsingissä Karjalatalolla. Vaikka toiminta onkin pääasia, lämmittää siitä saatu tunnustus kuitenkin mukavasti.

Hiitolan Pitäjaseuran sijoittuminen ensimmäiseksi pitäjaseurojen sarjassa oli mieluinen yllätys. Monina aiempina vuosina oli eka sijasta vuoroteltu Suojärven kanssa joten pientä kutinaa oli toki nytkin. Tiedon saatua läikehti syväälässä ilon tunne ja päässä alkoi heti soida laulu ”Poika on tullut kotiin” kuten jääkiekkoliijatkin rallattavat.

Kärkipään sijoitusta toki odotimmekin, sillä onhan seuran toiminta ollut vilkasta sekä monipuolista ja osallistujia on riittänyt runsaasti kaikkiiin tapahtumiin. Myös

vuosittain on jäsenmäärämme noussut tasaiseen tahtiin.

Tavoitteeseen pitkäjärteisellä työllä

Hiitolan Pitäjaseura ry. on perustettu v.1967, seuran säännöissä sanotaan mm. että ”tarkoituksena on olla entisen Hiitolan kunnan alueella asuneiden, ja heidän jälkeläistensä keskinäisenä yhdyssiteenä, koota ja tallettaa Hiitolan historiaan liittyviä kulttuuriarvoja, ja muuten vaalia kotiseudun muistoa ja perinnettä.” Tässä olemmekin onnistuneet mainiosti ja nyt niitä jälkipolvina on jäsenistössä jo enemmän kuin siellä aikanaan asuneita (Monen evakkotaival kuljetu päätökseen)

Tie Pitäjaseurojen eturiviin ei ole ollut suinkaan itsestäänselvyys vaan on vaatinut monia vuosia aktii-

vista, kiinnostavaa ja mielekästä toimintaa.

Perustamisen jälkeen seuran toiminta oli pitkän aikaa vilkasta ja jäseniä oli runsaasti. Jostain syystä se kuitenkin välillä hiipui ja v.1996 seurassa oli enää ainoastaan 24 jäsentä. Mukaan toimintaan tuli kuitenkin napakoita naisia ja topakoita miehiä. Niinpä toiminta jälleen vilkastui ja jäsenmäärä alkoi kasvaa.

Tarinaillat tulivat suosituiksi, oli mukava tавata tuttuja ja haastella suut makijaks’. Myös teemalliset tarinaillat tulivat ohjelmaan. Näinä päivinäkin ne ovat edelleen suosiossa, nyt myös monet nuoremmat tulevat mukaan saadakseen tietoa suvustaan joilta ei silloin aikoinaan tullut kyselyä menneistä ajoista. Myös kotiseutumatkoiilla nuorempikin polvi löytää juurensa ja

haluaa olla yhtenä lenkkinä vaalimassa Hiitolan muistoa.

Jäsenistö ympäri Suomea

Vaikka Hiitolan Pitäjaseuran keskuspaikka on Porissa, muodostuu jäsenistö lähes 90 eri kunnan alueella asuvista hiitolaisista sekä heidän puolisoistaan ja ystävistään. Tällä hetkellä on seurassa 479 jäsentä. Nuorin 3kk ja vanhin 92v, uusia jäseniä on tänä vuonna liittynyt jo 12, tuu siekii mukkaa iloseen Hiitolaiseen tunnelmaan.

Tämä hieno sijoitus on kaikkien meidän yhteinen saavutus, sillä jokainen osaltamme olemme olleet kartuttamassa tätä 3960 pistettä, joka koostuu olemalla seuran jäsen, osallistumalla moniin järjestämiimme erityyppisiin tapahtumiin, kotiseutumatkoihin, juhliin ym.

Tästä lämmin Kiitos ja iso Hali teille kaikille.

Pietää ielleeki Hiitolan muisto kunniassa, vaalitaan sitä ja siirretään tietoa jälkipolville. Yhteispelillä se sujuu....

Raija Laaksonen
puh.joht.

Seuran puheenjohtaja Raija Laaksonen noutamassa ”poikaa” kotiin.

Kutsu:

”Tervetuloa aamukahville”

Lauantaina 15.6. klo 10-12 Kauppaoppilaitos
Luvianpuistok.1 Pori

Hiitolan Pitäjaseuralla on ilo kutsua kaikki Hiitolaiset, heidän puolisonsa sekä ystävänsä nauttimaan piiraskohvit ja haastelemmaa tuttuja kanssa. Kahvitaukion lomassa Lauhuryhmä Evakot vie laulun ja runon siivin muistojen matkalle Hiitolaan.

KARJALAISET KESÄJUHLAT PORISSA 14.-16.6.2013

Sikiön-sukuisten muistot talteen

Enää ei Sikiön sukuseurassa pistetä tikulla silmään, vaan patistellaan kaikkia Sikiön-sukuisia ja heidän läheisiään muistelemaan vanhoja ja tuoreempiakin asioita. Sukuseura julistaa muistelukilpailun, jonka aineistoa voitaisiin sisällyttää suvun muistelukirjaan. Toivomme myös naapurien, tuttavien, ystävien - sekä tietysti vihamiehien, kertovan muistojaan Sikiöistä. Kurkijoen ja Hiitolan seudulla on elänyt runsaasti Sikiöitä tai Sikiö-tytärten jälkeläisiä, joten useimpien tuttavapiiristä heitä löytyy.

Myös nuorempien muistoja kaivataan

Aloittelevalle sukuseuralle sukututkimus on toki tärkeä asia, mutta sitäkin kiireellisempää olisi saada kokoon suvun muistitietoa. Sukulaisuudet sekä nimet ja päivämäärät säilyvät arkistojen huomassa niin kuin tähänkin asti, mutta suvun muistitieto on katoamassa koko ajan.

Nykyään on jo muodikasta patistaa vanhempia ihmisiä muistelemaan. Heitä patistelevat kerhot, muistiryhmät, vanhainkodit, hoitajat

ja sukulaiset. Kuitenkaan ei pitäisi tuudittautua ajatukseseen, että muistelemisen on jonkinlainen vanhusten velvollisuus tai yksinoikeus. Myös nuorempien pitäisi muistella, kaikkien pitäisi.

Sikiön sukuseura tehostaa muistojenkeruuta kilpailulla, jonka tulokset julkaistaan sukukokouksen 10-vuotisjuhlassa 18.8.2013 Ruokolahdella Jaakkiman kristillisellä opistolla.

Kilpailun säännöt ja ohjeet

Kilpailu on avoin kaikille ja kaikenikäisille muisteli-

joille. Muistojen tai muisteltavien henkilöiden pitää liittyä jotenkin Sikiön sukuun. Myös sukuseuraan tai Sikiön sukuun kuulumattomien toivotaan osallistuvan Sikiöiden muistelemiseen.

Muistelijan ei tarvitse itse olla kirjoittaja, vaan esim. joku nuorempi sukulainen voi olla muistelun ylöskirjaaja. Muistot voivat olla kuultuja, toisten kertomia tai peräti perimätietoa. Myös puhutut nauhoitteet voivat osallistua. Tekstiä voi kirjoittaa koneella tai käsin.

Aiheena voi olla aivan mitä tahansa; pientä tai suurta, hetkiä tai elämäntapa, - mutta Sikiön sukuun liittyen. Tämä ei ole varsinainen kirjoituskilpailu; muisto ja sen kerronta on tärkeintä. Muistelun aitous, koskettavuus ja esilletuonti, -kenties pikutarkkuus ja yksityiskohdat, ovat tärkeitä kriteereitä. Huomatkaa, että tavalli-

sen arkielämän kuvaaminen voi olla sitä arvokkainta muistitietoa. Älkää väheksykö elämännne tai teille sattuneita tapahtumia. Emme odota suuria sankareita vaan arkista elämäntapa, johon suvun juhlat ja kaikenlaiset sattumukset tuovat omat vivahteensa. Jos Teillä on muisteluunne liittyvää valokuva-aineistoa, voitte liittää mukaan myös valokuvia.

Muistelun pituus voi vaihdella ½ liuskasta useisiin liuskoihin. Lyhyetkin muistelut huomioidaan, mutta jaksamme kyllä lukea vaikka elämänterran. Sama muistelija voi kirjoittaa useita erillisiä kertomuksia tai koota ne yhteen mielensä mukaan.

Kilpailuun osallistutaan omalla nimellä (sekä mahdollinen muistimerkitsejän nimi yhteystietoineen). Lisäksi tarvitsemme muistelijan yhteystiedot: osoite, mahdollinen sähköpostiosoite ja puhelinnumero sekä muistelijan syntymävuoden ja -paikan.

Muistelmien myöhempää käyttötarkoitusta varten olisi tärkeää, että kerronnassa kävisi selville Sikiönsukuisuus ja esim. kerronnassa esiintyvien henkilöiden sukulaisuudet. Jos olette kuullut muistelun tai kertomuksen joltakin muulta, mainitkaa myös hänen nimensä ja suhteensa Sikiön sukuun.

Kilpailuun osallistuja antaa muistelulleen julkaisuoikeudet sukuseuran lehdissä tai sukukirjoissa sekä sukujuhlissa. Muisteluja ei

SIKIÖN SUKU

on vanha karjalainen suku, josta löytyy asiakirjamerkintöjä Ruokolahdelta ja Äyräpäästä jo 1540-luvun maakirjoista.

Sukunimi Sikiö saattaa olla peräisin jo pakanuuden ajalta, joka karjalaisilla alueilla tarkoittaa aikaa ennen 1300-lukua. Myöhemmin 1600-luvulla suku levisi muuallekin Karjalan kannakselle, Etelä- ja Pohjois-Karjalaan sekä Laatokan ympäristöön, erityisesti luoteispuolen pitäjiin sekä joillekin inkeriläisille alueille.

Sikiöitä on ollut 1700-1800 -luvuilla runsaasti Parikkalassa, Hiitolassa, Kurkijoella, Jaakkimassa, Ruokolahdella, Heinjoella, Sakkolassa sekä Viipurin ja Sortavalan seuduilla. Talvisodan alueluovutukset heittivät suurimman osan Sikiö-sukuista ympäri Suomea tai jopa maailmaa. Tuossa vaiheessa sukunimestä luovuttiin useissa sukuhaaroissa. Sikiöitä on maailmalla vähintään 120 eri nimellä! Inkerissä Sikiöt ovat Sykiäisiä.

Huhtikuussa 2013 Sikiöitä oli 426.

SIKIÖN SUKUSEURA

on perustettu vuonna 2003. Sukuseura on avoin kaikille Sikiön suvusta kiinnostuneille. Puheenjohtajana toimii Matti Sikiö Ruokolahdelta, varapuheenjohtajana Osmo Sikiö Parikkalasta ja sihteerinä Riitta Sainio Helsingistä. Toimintamuotojamme ovat sukujuhlat ja -tapaamiset, osallistumiset karjalaisiin tapahtumiin, kyläjuhlille tai markkinoille. Lisäksi teemme sukututkimusta, tavoitteenamme on julkaista lähivuotina sukukirja ja muistelukirja. Ensimmäinen oma lehtemme ilmestyi joulukuussa 2012. Internet-sivumme ovat osoitteessa: <http://suvut.genealogia.fi/sikio/>

Seuraava sukukokous pidetään 17. – 18.8.2013 Ruokolahdella. Kokoontuminen on kaksipäiväinen ja sisältää monenlaista ohjelmaa.

palauteta, joten ottakaa itsellenne kopio. Sen sijaan lähettämämme valokuvat palautetaan kopioimisen jälkeen, jos niin haluatte.

Parhaita muistelmia luetaan ja palkitaan tuotepalkinnoilla 10-vuotisjuhlassa. Kaikki muistelmat osallistuvat Sikiön suvun muistelmakirjaan, joka toimitetaan heti kun riittävästi materiaalia on kasassa.

Kilpailuraatina toimivat sukuseuran ulkopuolelta

FM, museotutkija Armi Oinonen ja sukuseurasta Virpi Sikiö.

Muistelut lähetetään Virpi Sikiölle 30.6.2013 mennessä osoitteeseen: Matintie 10 A 1, 56100 Ruokolahti tai sähköpostitse: virpi.sikio@pp.inet.fi puhelin 05 4132627 tai 0400 375041

Lisätietoja saa edellä mainituista yhteystiedoista.

Erkki Häyhän

Osa 1.

80-vuotinen hiihtomatka

Pientä jutun juurta hiihdosta. Tähän sain aiheen kun muutamat hiihtomiehet ja hiihdon ystävät järjestivät Juvan hiihtomajalla Loimaalla perinnesuksien ja välineiden näyttelyn ja mahdollisuuden hiihtää näillä välineillä.

Tarkoitukseni oli mennä mukaan, kun olen itsekin hiihtäjä ja on tullut hiihdettyä vanhoilla välineilläkin.

Tuli kuitenkin este, enkä päässytkään. Niinpä päätin kirjoittaa ja kertoa omista hiihtämisistäni. Juttuni kestää noin 80 vuotta. Älkää kuitenkaan hermostuko, en aio päivä-, kuukausi- enkä vuosikohtaisestikaan paneutua asioihin. Mahdolliset virheet muisteluissani pantakoon ikähaitarin piikkiin.

1930-40-luvun vaihteessa olin jo muutamana jouluna toivonut joulupukilta suksia. Tuona jouluna toive toteutui. Kummini Antti Littunen oli tehnyt suksset ja pukki toi ne suureksi riemukseni. Varmaan seuraavana aamuna niitä kokeiltiin ja hyväksi todettiin. Siitä se hiihtäminen alkoi.

Minun kotini oli Aromäen kylässä, puolessa välissä Lopottia ja Elisenvaaraa, matkaa oli seitsemän kilometriä kumpaankin. Koulun oli lyhyt matka, kun laski kotipihalta mäen alas ja nousi toisen ylös, oli koulussa.

Aloitin koulunkäynnin vähän aikaisemmin kuin tavallisesti. Vanhin sisareni Anna oli alakoulun opetta-

Sirkka Malinen, Aune Heinonen ja Erkki ennen talvisotaa kodin pihasta.

jana ja pääsin kuunteluoppi-laaksi vuotta aikaisemmin. Se oli mieluista senkin takia, että pääsin oikeitten koululaisten kanssa laskemaan välitunnilla mäkeä, ei tarvinnut norkoilla yksin kotona.

Veikko Hakulisen kanssa samoissa kilpailuissa

Tästä tuli mukaan hiihtokilpailut, kaikilla kouluilla pidettiin niitä ja parhaat valittiin koulujen välisiin kilpailuihin. Kurkijoella oli yli 20 koulua, niin porukkaa oli mukana paljon.

Koulujen välisissä kilpailuissa minäkin saavutin urani parhaan saavutuksen. Kilpailut pidettiin Savojan koulun maisemissa 1937.

Tulin kilpailuissa kolmanneksi. Eihän tässä kolmannessa sijassa ollut mitään ihmeellistä, mutta siinä tuli todennäköisesti voitetuksi yksi hiihtohistorian parhaisista hiihtäjistä, monikertainen olympia- ja MM-kultamitalisti, neljä kertaa Suomen parhaaksi urheilijaksi valittu Veikko Hakulinen. Perustan näkemykseni hänen elämäkertansa, jossa hän kertoo, ettei vielä koulujen välisissä kilpailuissa oikein pärjännyt, viidettä sijaa muistelee. Tätä saavutusta en tietenkään halua kertoa missään itsekehumismielessä, sen uskonette, kun näin totisella naamalla sanon. Joskus kyllä kaveriporukassa, kun tulee puhe hiihdosta, voi kuin ohimennen sivuta tätäkin hiihtoa.

Monia hyviä hiihtäjiä

Aromäellä kuten muissakin kylissä myös nuorisoseurat ja suojeluskunnat pitivät omia kilpailujaan. Nuorisoseura piti kilpailujen jälkeisenä iltana iltamat, missä palkinnot jaettiin.

Aromäen hiihtäjistä on parhaana mainittu Aune Jussilainen, joka oli kaksi kertaa piirin mestari. Miehistä parhaimmistoa olivat Juho ja Jussi Häyhä sekä Mauno Niemistö. Jussi Häyhä oli parempi keskimatkojen juoksijana, 1939 hän oli SM-kisoissa Viipurissa toinen 3000 m:n juoksussa 9 minuutin alittavalla ajallaan.

Olihan Kurkijoella hyviä hiihtäjiä muitakin, ei tosin Haku-Veikon vertaista. Sorjon tyttö Lempi Asikainen voitti 1930-31 kaudella Suomen mestaruudet ja lisäksi vuosina 1927-1929 Salpausselän kisat matkanaan 5 km. Oli siinä saavutusta kerrakseen.

Sota toi tauon hiihtämiseen

Näin elämä jatkui. Myös jokatalviset hiihdot, kunnes tultiin 1939-40, jolloin iso naapuri järjesti toisenlaiset hiihdot. Alkoi ja loppui tal-

visota. Evakkomatka Laukaalle, paluu takaisin kotiin jatkosodan aikaan. Sotaväki ja sota, josta palasin haavoittumatta. Uusi lähtö, evakkomatka Ilmajoen, ja sitten asettautuminen Loimaan Piltolaan.

Nyt kun olimme asettuneet aloillemme, tuli Piltolassakin nuorisolle tarve tehdä jotain ajan kuluksi. Aromäen nuorisoseura jäsenineen oli pääosin siirtynyt Piltolaan. Ei muuta kuin tuumasta toimeen. Kokoonnuimme ja päätimme jatkaa toimintaamme, seuran toimintaan kuului myös hiihto.

Piltolassa oli myös toinen seura MNL eli Maaseudun Nuorten Liiton osasto, jonka toimintaan myös kuului hiihto. Molemmat seurat järjestivät kilpailuja. Kortteeritalomme Krapin luona oli Äijälän mäki, sinne sai mukavan ladun.

Uudelleen kilpaladuille

Tässä vaiheessa hankin suksset ja muut välineet. Olikin kulunut 10-15 vuotta edellisestä kerrasta suksilla. Nyt oli kilpailut tulossa, ei muuta kuin suksia tervamaan ja paahattamaan. En muista, miten kilpailuissa kävi, ehkä pääsin kolmen sakkii. Pääasia että pysyi alamäessäkin pystyssä.

Kilpailuja tuli ja meni. Jankko järjesti eri kylissä kilpailuja, kävin niissä ja joissakin piirikunnallisissakin vaihtelevalla menestyksellä.

Jossakin vaiheessa Kurkijoen Piiska tuli kuvaan mukaan, Pöytyän pojat olivat asialla. Menin mukaan ja muutamana talvena hiihdin Piiskan riveissä.

Sen aikainen harjoitteluni oli metsätöitä, hiihtoa ja kesällä juoksu. Harrastin kilpailumielessä keskimatkojen juoksua, myös maastojuoksusta pidin. Kilpailumielessä lopetin hiihtämisen niin että ikämiehiissä en hiihtänyt yhtään kilpailua. Yksi jäi harmittamaan; kun ei tullut hiihdettyä Finlandia-hiihtoa. Parhaimpina vuosina sen olisin kyllä pystynyt hiihtämään.

Lappiin laduille

Menin naimisiin naapurin tytön Härmäläisen Saimin kanssa ja saimme kaksi lasta. Perhe-elämä toi hiih-

tämiseen välin, mitä nyt tuli lasten kanssa mäkeä laskettua Levonmäessä.

Kerran tuli Ekmanin Eeron kanssa puheeksi Lapin hiihtomatkat. He olivat Helenan kanssa olleet Ypäjän kirkkoherran Risto Ahdin matkalla ja kehuivat hyväksi.

Tuumattuani jonkin aikaa ja Saimin luvattua hoitaa karjan ja huushollin, lähdin Riston seuraavalle matkalle. Se oli viikon matka Muonion Jerismajalle. Kävimme monissa paikoissa. Aamulla tehtiin eväät, Risto piti aamunavauksen lauluineen ja kertoi, mihin milloinkin mentiin. Tutuiksi tulivat Olos, Pallas, Levi, Ylläs, Äkäslompolo ja Riemuliterikin Äkäslompolossa.

Jerismajan maisemissa oli Mietaan Jussin harjoituslenkkikin. Olihan se aika lenkki, mutta selvisin siitä jotenkin.

Tästä se jatkui. Seuraavaksi talveksi saimme lomittajan ja Saimi lähti mukaan, sitä seuraavana talvena Rautalan Antti tuli mukaan. Antti oli kova hiihtämään.

Seuraavina vuosina porukat suurenivat. Meitä oli neljä tuttua pariskuntaa, joskus enemmänkin, oli senkin puoleen mukavaa. Tuli käytyä Ruka, Salla, Karesuvanto, Kilpisjärvi ja sieltä Saanan ohitse kolmen valtakunnan rajapyykille.

Riston vetämillä reissuilla kävimme useimmiten. Jonkun reissun teimme lentäen, yhden junabussilla ja Rukan reissun pikkuautoilla. Ainakin 10 vuotta meni näin. Maaliskuun puolivälissä päiväkin oli jo pitkä ja ladut puhtaat.

Saariselällä latuvaihtoehtoja oli erittäin paljon, oli Kiilopää, Kaunisää ja Laanila monopäivätansseineen. Patikoimassa olen käynyt vain pari kertaa, en ole niin innostunut ruskasta.

Joku sanoo, että voihan Loimaallakin hiihtää. Kylä voi ja nytkin muutamana talvena oikein hyvin, mutta onhan se Lappi kuin eri maailmasta. Ei tarvitse olla edes niin sanottu ”Lapin hullu”, mutta kun alkuun pääsee niin puoleensa se vaan vetää.

Aikansa kutakin

Omalta kohdaltani viimei-

Lapissa aurinkoa ottamassa hiihtotauolla Saariselän maisemissa.

Aina ei alamäessä pysy pystyssä, nurin Muoniossa maaliskuussa 1988.

Lumivaaralaisten kirkkopyhää vietetään oman kirkon esineiden siivittämänä

Lumivaaralaisten kirkkopyhää vietetään Alavuden kirkossa sunnuntaina 28.4.2013 alkaen klo 10 ehtoollisjumalanpalveluksella. Tilaisuus jatkuu vielä Alavuden seurakuntatalossa, missä on Lumivaara-ohjelmaa. Lauantaina 27.4.2013 on kirkkokansaa mukana Peräseinäjoella, Peräseinäjoen kulttuuritalo Pokin ja Lumivaara-museon avajaisissa. Avajaiset alkavat klo 13. Keväinen viikonloppu on tarkoitus viettää lumivaaralaisen kulttuurin merkeissä niin materiaalisen kulttuurin sekä lumivaaralaisen hen-

gellisen kulttuurin merkeissä.

Miksi Lumivaaran kirkon esineistö on Alavuden kirkon hallussa?

Aikoinaan, kun tehtiin päätös pakkoluovutettujen alueiden kirkkoesineiden säilyttämiseksi, niin kirkkohallitus määräsi lumivaaralaiset esineet säilytettäväksi Alavuden seurakunnalle. Tämän vuosisadan alussa Lumi – Säätiö sai loppuun hankkeen, jossa konservoitiin (kunnostettiin) Lumi – Säätiön haltuun saatua kirkkoesineistöä. Myös nämä esineet luovutettiin määrä-

ysten mukaisesti Alavuden seurakunnalle.

Teuvan kirkossa on käytössä Lumivaaran kirkon kolme kattokruunua, jotka on tehty alkuperäisten piirustusten mukaisesti samanlaisiksi, kun ne olivat 7.7.1935, kun kirkko vihittiin käyttöön.

Mitä kirkkoesineistöä Alavuden seurakunnalla on?

Vitriiniin sijoitettiin vain ne esineet, joita ei tässä vaiheessa käytetä seurakunnan omissa tilaisuuksissa. Siinä on kaksi kukkamaljakkoa, kastemalja, matkaehtoollisvälineet, kolehtihaavi ja nahkalaukku, jossa esineistö luovutettiin säätiölle. Olisiko laukku ollut aikoinaan Lumivaaran postilaukku? Näyttelyvitriiniin on lisätty vielä muutama valokuva ja vitriininurkkauksesta on tehty niin sanottu Lumivaara-nurkkaus.

Alavuden seurakunnalla on käytössä alttaripöydällä alttariliina, joka konservoinnin yhteydessä korjattiin niin, että se sopii suoraan alttaripöytään. Kukaan kirkko-ompeluseuran lahjoittamaa antependiumia sekä muita kirkkotekstiiliä käytetään silloin, kun kirkollisena värinä on violetti.

Aikaisemmin luovutetusta esineistöstä on käytössä kuusi kynttiläjalkaa sekä seitsenhaarainen kynttilän-

Alttarilla on seitsenhaarainen kynttelikkö ja neljä pientä kynttiläjalkaa, alttariliina ja antependium.

jalka, jota käytetään piispan vieraillessa kirkossa.

Vielä ei ole löytynyt kaikkia esineitä, jotka ovat lueteltu Lumivaaran kirkkoon kuuluviksi. Ehkä vielä koittaa se päivä, jolloin kaikki Lu-

mivaaran kirkolliset esineet ovat yhdessä ja samassa paikassa.

Jos sinulla on tietoa kadoksissa olevista kirkkoesineistä tai haluat luovuttaa Lumivaara-museoon lumivaaralaista esineistöä niin

allekirjoittanut ottaa tietoa ja esineistöä vastaan.

Kari Rapo

Lumivaara

Perinneyhdistys ry.

Puh. 040 – 5168572

kari@lumivaara.fi

Matkaehtoolliskaluston viinipullo ja ehtoollisleipä.

Kuvat: Kari Rapo

sestä Lapin reissusta on vierähtänyt lähes kymmenen vuotta. Kolmas talvi kun en ole ollut edes suksilla. Syitä tähän on monia, ehkä yksi pieni vaikutus lieenee tuolla 88 vuoden mittarilukemalakin.

Penkkiurheilijana seuraan kaikki isommat kil-

pailut, aikaisempina vuosikymmeninä radiosta ja nyt televisiosta. Paikan päällä olen käynyt katsomassa Lahdessa kaikki hiihdon MM-kilpailut vuodesta 1958 niihin surullisen kuuluisiin doping-hiihtoihin vuonna 2001, lisäksi vielä muutamat muut Salpaus-

selän kisat. Erikoisesti on jäänyt mieleen vuoden 1958 Lahden MM-hiihdot, kun Veikko Hakulinen ja Sixten Jernbärg ottivat yhteen 50 kilometrin hiihdossa. Veikko johti puolimatkas- sa, mutta Sixten voitti 1,18 minuutilla.

Yhden muiston haluan vielä kertoa

Oli vuosi 1997. Pääsimme Heinosen Ainon ja Vilhon kanssa talvella matkalle Kurkijoen Vätikkään. Vilholla oli Vätikässä muutama pari suksia.

Päätimme läheä Aromäkeen hiihtämään ja laske- maan mäkeä, niille samoille laduille missä olin hiihtäminen 1930-luvulla aloittanut. Ei se ihan samanlaista ollut kuin 70 vuotta aikaisemmin, mutta oli mukava muistella siellä niitä lapsuus- ja nuoruusaikoja.

Kaikkea hyvää kaikille hiihtäjille ja hiihdon ystäville. Hiihto on yksi parhaita liikuntamuotoja.

Erkki Häyhä

Lapsuuden maisemissa suksat jalassa, hiihtämässä Aromäen kotipaikalla 1997.

Karjala-sukset Loimaalle

Kalakurkien mukana matkasivat Kurkijoelta Loimaan Perinnesuksen museoon lahjoitettavaksi Karjala-sukset, jotka on valmistettu Sortavalan Huonekalu- ja suksikombinaatissa v. 1992.

Martti Repo huomasi suksinipun seisovan mökin seinää vasten, ja pääsi Mihail Bajevin kanssa sopimukseen suksien viemisestä Loimaalle museoon. Martti Repo lahjoitti myös Finlandia-hiihtopukunsa museon kokoelmaan.

- Hiihdin viimeisen Finlandia-hiihtoni vuonna

2002, kertoo konkari-hiihtäjä, jonka suksat ovat suihkineet tuhansia kilometrejä.

Lahjoitukset ottivat Loimaan Perinnesuksen puolesta vastaan Esa Ketola ja Jouko Pukki.

Helylän tehtaat

Oy Helylän koulukaluste-, huonekalu- ja lelutehdas perustettiin Sortavalan v. 1881. Tehdas sijaitsi muutaman kilometrin päässä kaupungin keskustasta pohjoiseen.

Sodan jälkeen se jatkoi

toimintaansa Sortavalan Huonekalu- ja Suksikombinaattina, joka oli aikansa suurimpia tuotantolaitoksia Neuvostoliitossa. 1980-luvulla kombinaatti valmisti 800 000 suksiparia, joista noin neljännes meni vientiin. Kombinaatti työllisti 4 000 henkilöä. Toiminta päättyi konkurssiin vuonna 1998.

Nykyään Helylässä toimii tehtaan tiloihin perustettu teknologia-kylä, jonka yritykset valmistavat mm. suksia, huonekaluja ja muita puutuotteita.

Esa Ketola Loimaan Perinnesuksesta ottaa vastaan Martti Revon Kurkijoelta tuomat suksat.

Emännän esiliina

Tällä kertaa ohjeena on esiliina. Tämän esiliinan malli on mummomme Lyydia Tattarin vanhasta esiliinasta, jonka omistaa Pian äiti Terttu Ketola. Terttu sai sen 50-luvun alkupuolella menetyään naimisiin. Mummo oli käyttänyt esiliinaa parempana essuna, arkisin hän käytti ruutukuvioisia esiliinoja. Saman mallin mukainen esiliina on tädillämme Airi Vihavaisella, joka on saanut esiliinan Hiitolasta syntyisin olleelta anopiltaan Alina Vihavaiselta.

Esiliinan teko-ohjeet

120 cm leveää esiliinakan-gasta noin: 1,2 m. Lisää kaikkiin mittoihin saumavara 1 cm. Piirrä luonnollista kokoa oleva kaavat kuvassa olevien mittojen mukaisesti. Aseta kaavat kankaalle. Leikkaa esiliinan yläkappale ja keskikappale kaksinkertoin olevan kankaan taitteelta. Leikkaa 2 sivukappaleta peilikuviksi. Leikkaa 2 vyötärönauhaa ja 2 olkanauhaa sekä tasku. Käännä vyötärönauhan ja olkanauhan reunoista saumavarat nurjalle. Huolittele taskun saumavarat. Käännä taskun yläreunan saumavara nurjalle puolelle ja ompele. Kirjo halutessasi tasku esim. ketjuvirkkauksella tai ketjusilmukoilla. Yhdistä esiliinan sivukappaleet keskikappaleeseen katesaumalla. Kiinnitä samalla tasku toisesta reunastaan kiinni keskikappaleen ja oikean etukappaleen väliseen saumaan n. 15 cm vyötäristä alaspäin. Näin syntyy esiliinan helmaosa. Käännä esiliinan helmaosan saumavarat nurjalle ja ompele. Kiinnitä samalla vyötärönauhat esiliinan helmaosan yläreunoihin kaksinkerroin. Kiinnitä olkaimet esiliinan yläkap-

2 kpl sivukappale

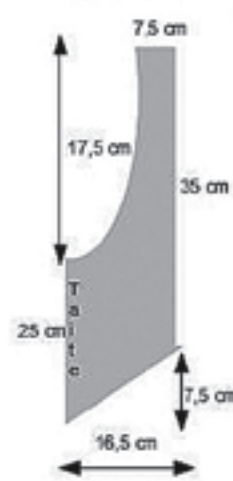

Keskikappale taitteelta

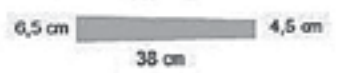

Suurennna kaava mittojen mukaan.

Yläkappale taitteelta

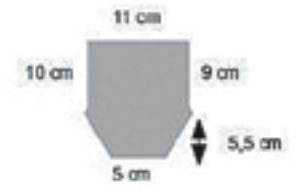
Nauha, 2 kpl

Olkanauha, 2 kpl

Tasku

Parempi esiliina on kauniisti kirjottu.

paleeseen katesaumalla. Käännä esiliinan yläkappaleen saumavarat nurjalle alareunaa lukuun ottamatta ja ompele. Kiinnitä esili-

nan yläkappale alaosaan ja ompele. Käännä esiliinan helmaosasta saumavarat nurjalle. Kirjo halutessasi kuvioita esiliinan yläosaan

ja alareunaan. Silitä esiliina. Ihaile kättesi aikaansaannosta.

Mukavaa kevättä toivovat
Pia ja Pirjo

Ennen muinoin

Esiliinana tunnetulla vaatteella on kolme esikuvaa:

Rautakauden pronssispiraalein varusteltu villainen esiliina, johon liitettiin naisia suojaavia merkityksiä.

Toisena esikuvana on ollut nahkavuota, jota erityisesti miehet käyttivät fyysisistä vahingoittumista vastaan.

Kolmas esikuva on keskiajalta tunnettu pellavainen vaate, joka suojasi muita vaatteita, ja osoitettiin kuulumista tiettyyn ammattikuntaan.

Esiliinasta perheenemännän symboli

Esiliinojen muoto, materiaali ja koristelutapa on vaihdellut eri aikakausina ja eri maantieteellisillä alueilla. Esiliinasta tehtiin 1900-luvun alussa perheenemännyyden symboli. Perheenemäntä piti vaatetta, joka korosti hänen rooliaan perheen hengen luoja ja toisaalta suojasi muita vaatteita kotitöitä tehtäessä. Puhdasta ja siistiä esiliinaa pidettiin osoituksena puhtaasta ja hyvinhoitusta kodista, likaista esiliinaa pidettiin puolestaan siivostämättömyyden ja huonon taloudenhoidon merkinä.

Lähde: Outi Sipilän väitöskirja Esiliina aikansa kehyksissä – moniaikaista tekstiilikulttuuria ja representaatioita kodista, perheestä, puhtaudesta ja käsityöstä 1900-luvun alkupuolen Suomessa
http://epublications.uef.fi/pub/urn_isbn_978-952-61-0985-5/urn_isbn_978-952-61-0985-5.pdf

Yksityiskohta kirjonnasta.

Kulttuurien museossa avautuu ke 10.4.2013 pienoisenäyttely JUURET KARJALASSA

Taito-viikolla avautuva näyttely esittelee kansanpuvun uustulkintoja kahdeksan vaatesuunnittelijan näkökulmasta. Pukuesittely rakentuu Viipurin kansallispukukankaasta inspiraationsa saaneen Marinanne Valolan suunnitteleman Pyöreän tornin kankaan ympärille, jota hyödyntäen suunnittelijat ovat luoneet näyttävän kokoelman perinteestä inspiroituneita asukokonaisuuksia. Esillä on taidokkaasti valmistettuja juhla-asuja, uniikkeja käyttövaatteita ja asusteita

sekä tarinoita suunnittelu-prosessien takaa. Juuret-projektin ensiesittely oli Karjalaisilla kesäjuhlilla Lahdessa kesäkuussa 2012. Hanke oli osa WDC Helsinki 2012 -designpääkaupunkivuoden toimintaa, ja sitä tukivat Hämeen taidetoimikunta sekä Lahden Alueen Kehittämisyhtiö Oy LAKES.

Näyttely on avoinna 19.5. asti. Kulttuurien museo sijaitsee Helsingissä Tennispalatsissa, Eteläinen Rautatiekatu 8.

Kansallispukukangas heiluu pikkumustan rimpsuissa tai retrohenkissä farkuissa. Kumpi on sinun tyylisi? Vai etsitkö muunlaisia ideoita? Näyttelyssä myös konservatiivisempia käyttöesityksiä ja paljon muuta. Kuvat: Mai-leena Tuokko.

Kevätmuistoja

Sinivuokkojen maa lapsuuteni synnyinmaa. Kevätkukkaset hehkuvat, sinisenään ne toivottavat kevätmuistoja lapsuuden, elämältä elon nuoruuden. Routa maasta jo sulaa pois, jospa meillä Karjala vielä olla vois?

Muistoja kukaan ei riistä, rakkaita muistoja niistä. Auringon säteet lämpöä antaa, näin elämän lankaa on helpompi kantaa. Suuri Luoja, annat muistojen elää, ja Karjalan Kanteleet sointuina helää.

Aili Hellin Kurri

Villen sota

Osa 2.

Elisenvaara vallataan takaisin 9.8.1941. Puna-armeija on perääntyessään polttanut talvisodassa säästyneet rakennukset. Alue on raunioina. Rintaman edettyä ja pysähdyttyä asemasotaan alkaa evakkojen paluumuutto ja jälleenrakennus.

Isä järjestee muuttoa. Hän on saanut komennuksen entiseen työhönsä. Perhe lähtee yhdessä junalla, kodin tavarat ovat tavaravaunussa. Elisenvaarassa näyttää olevan vain mustia savupiippuja, tuttuja taloja on hävinnyt, joitakin uusia on jo nousemassa. Villen perhe on saanut pienen ehjänä säilyneen talon asunokseen Ilmari-sedän ja Selma-tädin talon vierestä. Piha-alue mökin edessä tulvii. Pusutunneli on tukossa, se on pommituksessa sortunut.

Sukulaisia on palannut. Tervajärvellä ukki ja mummi yrittävät saada myllyä kuntoon. Miina-tädin lapsista kaksi nuorinta on lähetetty Ruotsiin, vanhemmat lapset ovat isovanhempien apuna. Ville käy usein äidin kanssa Oksentiinmäessä, johon äidin vanhemmat ovat myös palanneet. Väisäsukki on kanteleensoittaja. Hän on rakentanut viidelle tyttärelleen oman kanteleen ja opettanut heidät soittamaan. Äiti osaa laulaa ja soittaa samanaikaisesti. Äidin ääni on kirkas ja kuuluva. Ville on joskus kirkossa hävennyt, kun äidin ääni kuuluu muiden yli. Ukki on mukava. Hän antaa palkkaa, kun Ville nyhtää voikukkia juurineen viljelysmailta.

Ukilla on vain yksi poika, Erkki. Hän on Villeä kymmenen vuotta vanhempi. Erkki osaa ampua, hänellä on oma pyssy metsästäystä varten. Ville pääsee Erkin mukana metsälle. Jänis ilmestyy metsän reunaan. Erkki osoittaa jänistä, antaa pyssyn pojalle, neuvoo miten tähdätään. Ville saa jäniksen hahloon, Erkki nyökkää kehottavasti. Vil-

len sormi puristuu liipaisinta vasten, se vaatii enemmän voimaa. Voimakas potkaisu tuntuu olkapäässä ja korvat pamahtavat lukkoon. Jänis loikkii vauhdilla metsään, paisti jää saamatta. Ville on oikeastaan iloinen, ettei osunut, ei hänestä ole tappajaksi.

”Ville on oikeastaan iloinen, ettei osunut, ei hänestä ole tappajaksi.

Elämä Elisenvaarassa on toiveikasta. Taloja nousee, vanhoja rakennuksia kohennetaan. Junia kulkee rintamalle, sotilaita kuljetetaan lomille ja takaisin. Sotakalustoa viedään rintamalinjaa vahvistamaan. Ilmahälytyksiä on silloin tällöin, mutta viholliskoneita ei näy.

Syksyllä 1942 Ville aloittaa koulun. Äiti haluaa saattaa pojan kouluun, vaikka Ville osaisi sinne aivan hyvin yksinkin. Äiti on innoissaan pukenut pojan liian hienoihin vaatteisiin. Koko komeuden kruunaama kisanrusetti leuan alla on liikaa muille koululaisille. Pari isompaa poikaa ottaa Villen silmätikukseen. Hän kokee olevansa syyttömästi pilkattavana, koulutoverit ovat julmia. Kotona Ville miettii, mitä voisi asialle tehdä. Muutaman päivän kuluttua hän varustautuu. Äidin solmima rusetti häviää laukun pohjalle. Ville sieppaa matkalla metsikösti tukevan karahkan aseeseen. Hän piilottaa sen pensaaseen koulun lähelle koulutien varteen. Kotiin lähtiessään hän näkee poikien odottavan. Ville sieppaa aseensa ja astelee reippaasti kohti vihollista. Hän ei aio enää alistua, vaan huitoo oksalla vinhasti. Tulkaa, jos uskallatte, hän ajattelee mielessään. Kukaan ei tule lyöntietäisyydelle, pojat perääntyvät. Ville on tämän sodan voittaja, häntä ei enää kiusata.

Koulupoikia oli joku suojeluskuntalainen koon-

nut puolustustahtoa kohottamaan. Ville lähtee kerran tuttujen poikien mukaan. Heille jaetaan puupyssyt ja komennetaan riviin aukion reunaan. Toisessa reunassa on maalitaulu, johon pitää tähdätä. ”Kuvitelkaa, että vastassa on ryssä”, ohjaaja kehottaa. Ville muistaa jänisjahdin ja ajattelee mielessään, että hän tähtää ohitse, ei hän ihmistä voi ampua. Muuta kertaa ei Ville mene mukaan, eikä kerro kotona asiasta.

Kerran Ville pääsee isän mukana junamatkalle. Isä jättää Villen konduktöörivaunuun istumaan. Juna on matkalla Viipuriin. Ikkunasta Ville näkee sodan jälkiä. Juna jatkaa jonkin matkaa Viipurista rintamalle. Ville ja isä kulkevat radan viera. Edestäpäin kuuluu tykkien jyminää. ”Siellä on sota, se taitaa tulla lähemmäksi. Ehkä joudumme taas lähtemään kotoa.”

Neuvostoliitto oli kärsinyt suuria tappioita. Rauhanneuvotteluja käydään. Rauhanehdot eivät tyydytty Suomea.

Helmikuussa 1944 Neuvostoliitto aloittaa Helsingin suurpommitukset vauhdittaakseen rauhanneuvotteluja. Samaan aikaan se aloittaa hyökkäyksen Saksaan vastaan. Suomalaisten asemasota on muuttunut torjuntataisteluksi. 9.6. alkaa Kannaksella suurhyökkäys.

Uutiset ovat pelottavia. Elisenvaarassa junaliikenne vilkastuu. Vielä ei uskota rintaman murtumiseen. Arki jatkuu tavallisena. Kannakselta alkaa tulla evakkojunia. Pojat elävät jännittävää aikaa. Asema-alueella tapahtuu kiinnostavia asioita. Ville lähtee aikaisin liikkeelle, hän käy hakemassa Aarnen naapurista. Pojat kulkevat asemaa kohti, kun yhtäkkiä hälytyssireeni alkaa ulvoa. Eivät he siitä piittaa, vääriä hälytyksiä on tuon tuostakin. He jatkavat matkaa. Valtava jylinä alkaa

kuulua. Lentokoneet ovat jo lähellä, ääni tuntuu tulevan paljon kauempaa. He yrittävät laskea koneita. Niitä on ainakin kaksikymmentä. Nyt pojille tulee kiire, pitää hakeutua suojaan, mutta mihin? Koneista irtoaa pommeja. Pojat heittäytyvät lähimpään ojaan. Kauhistuneina he kuuntelevat pommiin ryskettä. Läheltä kuuluu konekiväärin papatusta ja tieltä lentää kiviä heidän päälleen. Kaikki on ohi muutamassa hetkessä. Ville kuulee Aarnen valittavan. Reidessä on kova kipu.. Ville auttaa ontuvaa Aarnea. Myöhemmin he saavat kuulla, että kymmenen ihmistä on saanut surmansa ja useita taloja on vaurioitunut. Aarnen reiteen on osunut sirpale.

Uuden hyökkäyksen pelossa äiti lähettää Villen polkupyörällä Oksentiinmäkeen. Häntä neuvotaan hakeutumaan suojaan, jos lentokoneita tulee. Matka ei ole kovin pitkä. Ville pysähtyy lepäämään ja tähyilee pilvettömälle taivaalle. Kaukana ja korkealla hän on näkevinään koneita, mutta ääntä ei kuulu. Ville poikkeaa tien vieressä olevaan taloon. Hän saa vettä juodakseen ja vastailee talonväen kysymyksiin. Ville sanoo olevansa matkalla Väisäseen. ”Ai, sinä olet se Lyytin poika. Eihän se sinun äitisi ole, äitipuoli vaan.” Ville suuttuu: ”Kyllä se on minun oikea äiti!” Hän laskee mukan pöydälle ja lähtee vihaisena jatkamaan matkaa. Ville palaa takaisin seuraavana päivänä, kun enempää huonoja uutisia ei kuulu.

On tiistai 20.6.1944. Asemalla on pitkiä evakkojunia. Ne joutuvat odottamaan vuoroansa. Isä on työssä. Äitikin lähtee omiin tehtäviinsä. Hän kehottaa Villeä menemään naapuriin. Aarne lepää kipeän jalkansa kanssa. Selma-täti hääriä keittiössä. Kello on puoli kaksitoista. Lentokoneiden ääntä alkaa kuulua voimakkaana, mutta väärästä suunnasta, ne ovat varmaan omia. Pommit alkavat ryskyä. Täti kääntää lasten mennä pöydän alle, ulos ei nyt kurkita. Ville on utelias ja yrittää kurkottaa päätään nähdäkseen, mitä tapahtuu. Täti suuttuu ja vetää Villen alas ikkunan korkeudelta. Melkein samalla hetkellä ikkuna särkyi. Iso kivenmurikka lentää huoneen takaseinään ja rikkoo sen. Asiaa ei ehditä puimaan sen pitempään kun uusi aalto koneita pudottaa lastinsa rautatieasema kohteenaan. Vielä kolmas laivue saapuu varmistamaan täydellisen tuhon. Tulee täysin hiljaisista. Kukaan ei uskalla vähään aikaan liikahtakaan. Villellä on hätä äidistä ja isästä.

Äiti tulee hakemaan Villeä. Äidin vaatteet ovat kuraiset, hän kertoo hiljaa sisikolleen maanneensa ojassa hyökkäyksen ajan. Heidän talonsa on ehjä, mutta ratapihalla savuaa, ihmisten huutoa ja valitusta kuuluu, taloja on tullessa. Kotona he istuvat odottamassa, tuleeko

Suomen Elämäntarinayhdistyksen järjestämässä kirjoituskilpailussa **Kotirintaman elämää** voittajaksi valittiin turkulaisen **Eeva Jakosen tarina ”Villen sota”**.

”Ville” on kirjoittajan puoliso, jonka viimevuosina kertomista muistojen sirpaleista kehkeytyi mielenkiintoinen, jännittäväkin tarina talvisodan alusta hamaan loppuun asti, Kurkijoelta Seinäjoelle. Poika käy omassa elämäntilanteessaan vaikeita asioita läpi, mutta kasvaa kuitenkin vahvaksi ja itsenäiseksi selviytyjäksi.

Juttu on julkaistu ainoastaan Elämäntarinalehdessä kokonaisuudessaan.

isä. Myöhään illalla lopen väsynyt mies laahustaa kotiin. Puku on veren tahrима kauttaaltaan. Hän istuu lasittunein silmin hiljaa, ei ole mitään sanottavaa. He ovat selvinneet, se riittää tässä ja nyt.

”Hän istuu lasittunein silmin, ei ole mitään sanottavaa. He ovat selvinneet, se riittää tässä ja nyt.

Elisenvaaran suurpommituksesta ei uutisoitu. 1.7.1944 pommitettiin Elisenvaaraa vielä kerran.

Heti suurpommituksen jälkeen äiti lähtee viemään Villeä turvaan Laina-tädin luo Kolhoon.

Ville muistaa hämärästi tädin käyneen heillä. Hän on nähnyt valokuvan, jossa äiti ja täti seisovat talvitämineissään lumisen maiseman edessä, Ville tuolilla heidän välissään. Laina-täti on evakkona asettunut pysyvästi Kolhoon. Hänellä on parturinliike.

Äidin lähdettyä Ville ei heti tunne oloaan mukavaksi. Täti on kuitenkin ystävällinen ja kyselee kotiasioista, koulusta. Ville saa pian kavereita ja kesästä tulee ikimuistettava. Laina-täti ei vahdi, vaan antaa Villen kulkea poikien kanssa seikkailemassa. Lähellä on iso järvi. Pojilla on rannassa vene. He keksivät pystyttää mastoksi ohuen koivunrungon. Lehteä puu toimii loistavasti purjeena. Pian ovat pojat kaukana aavalla. Paluumatka ei olekaan enää ratkiriemukasta, kun soutaminenkin on opeteltava.

Laina-tädin piirongin päällä on valokuvia. Täti näkee Villen tarkastelevan niitä. Hän tulee viereen ja alkaa kertoa, keitä kuvissa on. Ville tunnistaa tädin kuvasta, jossa on tädin kanssa toinen nainen. ”Tässä olen minä ja tämä on Vieno, minun siskoni. Hän on sinun äitisi. Hän kuoli, kun olit puolitoistavuotias.” Ville ei kuule enää, mitä täti puhuu. Hän vapisee, henki ei meinaa kulkea, silmät hämältyvät kyynelistä. Äiti, äiti, oma äiti. Hänestä tunnetaan raskas taakka olisi pudonnut. Ville on aikaisemmin kuullut puhuttavan Lainasta ja Vienosta. Hänelle ei ole kukaan äidistä maininnut. Lainalla on Vienosta kuva, jota Ville joka päivä katselee. Hän ei tunnista kuvan naista, mutta yrittää painaa piirteet muistiin. Hän muistaa vain äidinkaipuun, jonka tyhjiön uusi äiti, Lyyti, on täyttänyt.

Sota päättyy 19.9.1944. Rauhanehdot ovat kovat. Karjala menetetään toistamiseen. Asukkaille ei jää aikaa suunnitella, on lähdettävä välittömästi.

Äiti ilmestyy Villeä noutamaan syyskuun loppupuolella. Hän on ollut vanhempiaan auttamassa sadonkorjuussa ja muutossa. Kolhoon hän saa tiedon äitinsä kuolemasta Ylistarossa. Vanhus on matkalla vilustunut. Keuhkokuume on vaikea, hän nukkuu pois. Äiti lähtee heti junalla Ylistaroon huolehtimaan hautaisista.

Ville jää odottamaan äidin paluuta. Kaikki sukulaiset ovat turvassa. Isä on vielä komennuksella rajan tuntumassa. Hänelle on jatkossa osoitettu asemapaikaksi Seinäjoen kauppala, jossa on iso risteysasema. Sinne äiti ja Ville ovat nyt menossa.

Seinäjoki näyttää rumalta. Äiti kysyy asemalla kansanhuollon sijaintia. Sieltä heille annetaan osoite, josta voi käydä kysymässä tilapäistä asuntoa. Komea talo, kaunis piha, äiti ko-puttaa. Nainen raottaa ovea ja kysyy, mitä he tahtovat. Kuultuaan äidin asian nainen sulkee oven kiivaasti. ”Ei meille ketään oteta”. Äiti on väsynyt. Hän kyselee vastaantulijoilta, missä on matkustajakoti. He saavat huoneen ja käyvät nukkumaan. Lähipäivinä äiti ja Ville kulkevat talosta taloon, huonetta kysellen. Vihdoin eräs rouva lupaa heille huoneen ilman keittomahdollisuutta. Siihen on tyydyttävä.

Villen on mentävä kouluun. Syksy on jo pitkällä. Äiti saattaa Villen ensimmäisenä päivänä. Koulun johtajaopettaja vie Villen kolmannen luokan tunnille. Opettaja esittelee Villen ja kertoo, miksi tämä nyt vasta tulee luokalle. ”Taas yksi ryssän penikka”, kuuluu luokan perältä. Ville istuu paikalleen. Välitunnilla pojat ympäröivät Villen. Kookkain luokan pojista on valittu hänen kaatajakseen. Ville ottaa haasteen tyyneenä vastaan, lähestyy poikaa, joka heti ottaa kiinni Villen rinnuksista. Salamana Ville huitaisee jalallaan pojan nurin ja istuu hänen päälleen. Tämä riittää. Kaadetusta pojasta tulee Villen hyvä kaveri.

Sodat ovat ohi. Ville tuntee olevansa voittaja.

Nimimerkki ”Villen elämänkumppani 78 v.”

Junia kulkee rintamalle, sotilaita kuljetetaan rintamalle ja takaisin. Kurkijoki-museon valokuva-arkisto nro 1999.

Pilkkionni suosi valikoidusti Laatokan kalastajia

22. maaliskuuta linja-autoon pakattiin pitkä rivi kairoja, kapsäkkejä ja pilkkihaalareita. Kalakurkien perinteinen pilkkireissu Kurkijoelle starttasi reippaan 20 matkustajan voimin. Viime hetken peruutuksista kärsinyt matka noudatti perinteistä kulkuaan, ensin otettiin kyytiin matkalaisia Loimaalta, sitten Helsingistä.

Menomatka sujui leppoisissa merkeissä. Tullissa virkailijat painivat tulostinongelman kanssa, josta johdettujen pilkkijöitä pidettiin tullissa kolme varttia. Lopulta tarvittavat laput saatiin ulos printteristä ja matka jatkui Viipurin Veikkojen kautta kohti Kurkijokea.

Tiet olivat kuoppaisia, kuten Venäjänmaalla kuu- luukin. Suomi pieni maa, pienet kuopat, Venäjä iso maa, isot kuopat, kerrottiin erään oppaan joskus todenneen. Tien varsilla näkyi paljon mainoksia, joissa oli Venäjän halki 30 päivässä

-ohjelman Ville Haapasalo. Haapasalon ohjelma on nostattanut suosiota Venäjällä, vaikka Suomessa Haapasalo ei niin suureksi julkikseksi olekaan noussut.

Pitkän menomatkan viihdykkeeksi tarjottiin pannukahvit sekä tietokilpailukysymyksiä. Perillä Kurkijoella oltiin iltasella, mutta kellojen siirtämisen vuoksi pimeä ei ollut vielä laskeutunut. Ruuan kautta mökkeihin matkarasituksesta toipumaan oli toimiva suunnitelma, olihan aamulla aikainen herätys, kun taas otetaan huomioon kellojen siirtäminen kahdella tunnila eteenpäin.

Tavoitteena suuret saaliit

Lauantaiaamu valkeni kirkkaana. Aamupalan nauttimisen jälkeen pakattiin tarvittavat varusteet jäälle lähtöä varten. Puheet suunnattomista kalasaaliista olivat

alkaneet jo Loimaalta lähdettäessä, mutta ne sen kuin kasvoivat mitä lähemmäksi tositoimiin pääseminen tuli.

Sää suosi, tuuli ei juurikaan kiusannut ja aurinko lämmitti jäällä kökkiviä. Toisilla alkoi heti syödä, mutta osa sai odottaa ensimmäistä saalista pidempään – jotkut jopa loppuun saakka jäaden kokonaan ilman kalaa.

Syönti oli hyvin paikoit- taista, eikä reikien jatkuvala kairaamisella tuntunut olevan juurikaan vaikutus- ta, vaan eväkkäät pysyivät piilossa. Pieniä saaliita sai moni, mutta sekä naisten että miesten sarjojen voittajat nousivat selkeästi esille punnituksessa.

Kun suuret ennakkopuheet eivät tuoneet voittoa, alkoivat monitahoiset spekulaatiot siitä, mistä kalaa

olisi pitänyt lähteä hake- maan ja millä vermeillä voitto olisi varmasti tullut. Olosuhteet tietysti olivat väärät ja vika oli jään ala- la, ei pilkkireiän vieressä. Osanottajille annettiinkin kotimatalla mahdollisuus oikein mikrofonin tulla kertomaan oman näkemyksensä siitä, miksi siima ei kiristynyt, mutta ujous otti vallan pilkkijöissä eikä tilai- suuteen juurikaan tartuttu.

Lauantaina ruuan jälkeen oli iltaohjelma, jossa palkittiin parhaat ja huonoimmat kalastajat sekä laulettiin ja nautittiin yhdessäolosta. Ilta jatkui joidenkin osalta pidempään, toiset painelivat pitkän päivän päätteeksi aikaisemmin Nukku-Mattia tervehtimään.

Sunnuntaina alkoi kotimatka. Linja-auto halkoi tietä, joka oli paikoitellen alkanut sulaa ja muuttua todella onnettomaksi ajaa, mutta Viipuriin päästiin oikein sujuvasti. Sujuvasti kierrettiin myös Kauppahalli, melkein teki mieli vain juosta läpi, kun myyjät olivat heti kimpussa jos jotakin katsoi – tai vaikka ei olisi niin edes katsonutkaan. Tuliaisostosten jälkeen suunnattiin rajalle. Tullissa asiat sujuivat mutkatto- masti, virkailijat olivat sen verran suopealla tuulella. Liekarin ruokailun jälkeen reissu kulki Helsingin kaut- ta Loimaalle ja sitä myöden kalastajat pääsivät kotiin le- päämään ja odottamaan taas ensi vuoden reissua.

Katriina Reijonen

Löytyykö kassista kaloja? Punnitus on tarkkaa puuhaa.

Tuloksia

Pilkkikilpailu Kurkijoella Hännisenlahdella 23.3.

Matkalle osallistui 35 hen- keä, joista kilpailuun osal- listui 29 henkeä.

Miehet:

1. Jorma Jantunen 2330 g
2. Pertti Inkinen ... 801 g
3. Eero Häkli 625 g

4. Toivo Hyvönen 282 g
5. Launo Salmelainen ... 282 g
6. Viljo Ylönen ... 270 g
7. Martti Repo 254 g
8. Antti Reijonen ... 236 g
9. Paavo Kilpiö ... 158 g
10. Hannu Nenonen 120 g
11. Pekka Riikonen 115 g
12. Jouko Mäki ... 112 g
13. Pentti Kempainen 93 g

Totta vai tarua?

Kalajututhan ovat tosiasia, niin kuin veroilmoitukset aikoinaan. Tosin veroilmoituksessa on saatu vähemmän kuin todellisuudessa ja joskus kalajutuissa on saatu enemmän kuin todellisuudessa.

Kurkijoella totena kerrottiin, että Lopotin Sergei oli lähtenyt Villa Pekon saaren syrjään pilkille edellisviik- kolla, mutta ei saanut koko päivänä mitään. Ilta-aurin- gon jo laskiessa mailleen, pieni kiiskin limanuljaska kävi kiinni pilkkiin ja nousi jälle.

Sergei katseli harmistuneena saalistaan, työnsi sitten sille eväspapereista löytyneet leivänmuruset suuhun, kaatoi pullosta viimeiset vodkatipat perään ja päästi kiiskin vapaaksi samasta reiästä, josta se oli noussut siiman päässä tähän matoiseen maailmaan.

Laatokka otti vastaan iloisen kiiskiveitikan, joka lau- leskeli suomenkielellä pienessä hiprakassa Kalastaja- Eemelin valssia.

Annas olla, sitten sattui kummia. Siiman päässä alkoi sellainen tappel, että Sergei veteli avannosta hiki päässä kalaa, ahventa, särkää, olipa joukossa joku matikkakin sekä hauen köriläs. Ämpäri täyttyi tuota pikaa kalansaaliista.

Sergei käveli hyvillä mielin jäätä myöten kotia kohti ja kuunteli kuinka kalat keskustelivat ämpäriä kes- kenään: "Saakelin kiiskin huligaani, jolki palki roisto, mitä kaikenlaista meille sepittikään." "Tarttukaa tuohon koukkuun, kun teidät vedetään pintaan, siellä syötetään ja juotetaan ja kylläisenä päästetään vapaaksi."

Olikohan tämän kilpailun voittajat kuulleet tämän salaisuuden edellisiltana Sergeiltä.

- Mene ja tiedä!

Kalamiesten ja -naisten välipala.

Aleksi Inkinen pilkkii ja laittaa ruokaa

Ruokakirjasta löytyvän reseptin poika kirjoitti aivan itse kenenkään opastamatta.

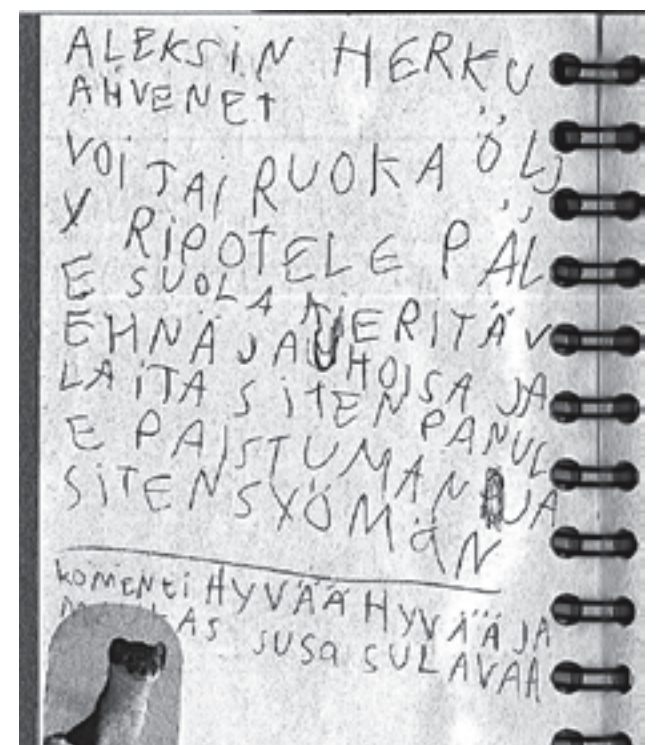
8-vuotias Aleksi Inkinen on nuoresta iästään huoli- matta todellinen kalamies. Kalastamisen lisäksi häneltä onnistuu reian kairaus ja kalan perkaus. Kalasta- misen saloihin Aleksin on opastanut ukko Pertti Inki- nen, jonka mukana Aleksi on ollut mm. Kalakurkien pilkkitapahtumissa täällä kotimaassa. Molempia hou- kuttavat myös suuret saaliit meren jäiltä Pikisaaresta. Saari sijaitsee Louhisaaren edustalla Askaisissa.

Aleksin kalan käsittely- taidot eivät lopu kotioven avauduttua. Ekaluokka-

lainen on kehittänyt oman kalaruokareseptin omaan ruokakirjaansa, jonka hän aloitti alkuvuodesta. Ka- lamiehen ruokakirjassa on tietysti ensimmäisenä ka- laresepti. Tässä muillekin kokeiltavaksi.

Aleksin herkkuahvenet
voita tai ruokaöljyä pais- tamiseen
ripottele ahventen päälle suolaa
kieritä ne vehnä jauhoissa laita sitten paistumaan ja sitten syömään

Nuori kokki on arvioinut ruokansa. Reseptin lopus- sa on kommentti: Hyvää, hyvää ja maukasta, suussa sulavaa.

Kalakurkia anagrammeissa

Järjestä kirjaimet uudelleen, jotta saat kalakurkiin kuuluvan henkilön etu- ja sukunimen.
Vastaukset alla.

VAVALLA-KARSIMATA
ENNEN KALAMEES
SEN METRIN MATKA
VIEHKO KOHO
EM RAPORTTI
OHHEL REIKÄ
HEININ HÄKKIELÄMÄ
LOMAN KIRJANEN
H RAUKKA MOKAS
RAJAL TUNTEEN VIITE

Vastaukset: Sari Latva-Valkama, Leena Meskanen, Martti Meskanen, Veikko Koho, Martti Repo, Eero Häkkinen, Heikki Hämmäläinen, Jorma Lankinen, Markku Ahokas, Terttu Veijalainen.

14. Kaarlo Kojo 80 g
15. Aaro Kojo 46 g
16. Pekka Leino 27 g

Naiset:

1. Saini Repo 943 g
2. Marjatta Kempainen 636 g
3. Raija Laaksonen 467 g
4. Sari Latva-Valkama 283 g
5. Terttu Veijalainen 238 g
6. Katriina Reijonen 34 g

Suurin saalis kiertopalkinto: Jorma Jantunen 2 330 g.
Suurin kala kiertopalkinto: Martti Repo 206 g.

Saamaton pysti Seppo Kempainen. Muut saamattomat: Lauri Veijalainen, Veikko Autere, Eero Kilpiö, Liisa Jussilainen, Marjatta Leino ja Markku Jussilainen.

Kilpailun kokonaissaalis: 8 kg 432 g.

Kemppisen Pentin laatiman tietokilpailun palkitut:

1. Toivo Hyvönen
2. Jorma Jantunen
3. Raija Laaksonen
4. Antti Reijonen

Eino Vepsä: Polku Lähteen-särkältä

Karjalaispojan taival Kurkijoelta Loimaan saviseudulle. Kahden kotiseudun mies kertoo monivaiheisen elämäntarinansa.

Hinta 23,00 (sis. alv) + mahd. postituskulut

tilaukset: 050-5213336, toimitus@kurkijoki.fi tai toimituksen aukioloaikoina, Koulukuja 7, Loimaa

Arvi Heinonen: Vierailla veräjällä

40 vuotta lehtijuttujen matkassa. Koettuja tapahtumia lapsuudesta vanhuuteen.

Hinta 22,00 (sis. alv) + mahd. postituskulut

tilaukset toimituksen aukioloaikoina: 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi tai Koulukuja 7, Loimaa

KURKIJOKI t-paidat

NYT MYÖS MUSTANA!

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7,
32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi,
kurkijokelainen1@gmail.com

15€
Koot: S-XXL

Kari Rahialan kokoelmasta

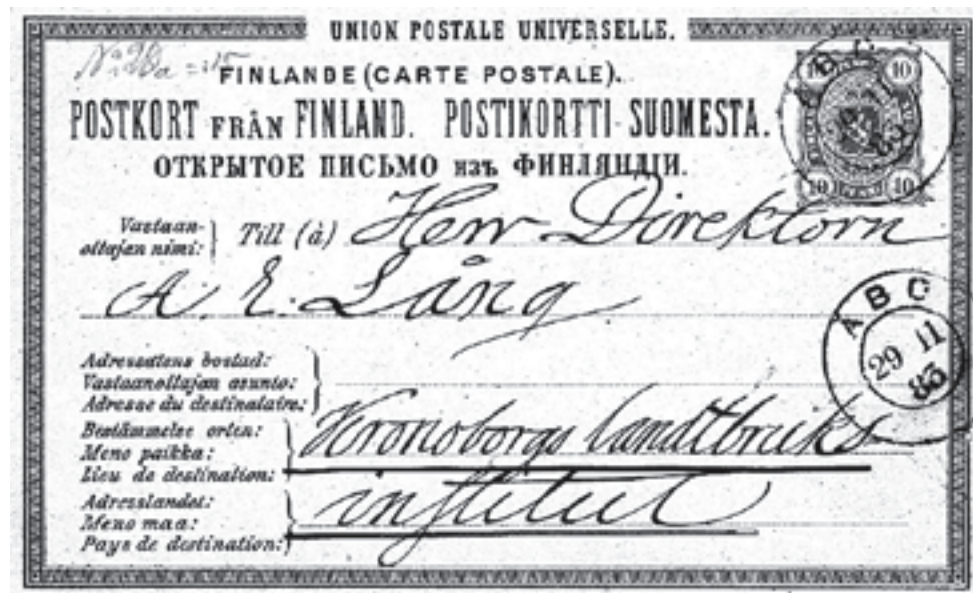
Postikortit 1800-luvun lopulta

Vuonna 1883 Turusta Kurkijoen maanviljelysinsti-
tuuttiin lähetetyn kortin
leijonamerkissä teksti on
suomeksi ja ruotsiksi.

Vuonna 1897 Kurkijoelta
Helsinkiin kulkeneen kortin

leijonamerkkiin on ilmestynyt venäjänkieli. Virallista korttia koristi vielä Suomen Leijona.

Palstan toimitti
Tapio Nikkari

**Kurkijokelaisten
67. Pitäjäjuhlat
10.-11.8.2013 Loimaalla.**

KAIPAATKO VANHOJA VUOSIKERTOJA?

Vanhoja täysiä ja vajaita vuosikertoja löytyi loimaalaisen Soldanin talon tyhjennyksen yhteydessä.

Seuraavat täydet vuosikerrat myynnissä hintaan 15 € + toimituskulut:

1974, 1975, 1976, 1977, 1986, 1991, 1993, 1994, 1995, 1996(4 kpl), 1997(2 kpl), 1998(3 kpl), 2001.

Vajaat vuosikerrat, puuttuu 1-5 lehteä hintaan 5 € + toimituskulut.

1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1985, 1987, 1989, 1990, 1993, 1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002.

Tilaukset toimituksesta ti ja to p. 050-521 3336 tai sähköpostitse: toimitus@kurkijoki.fi.

Eskon puumerkki

